

مجموعه ی از افسانه های منجانی

به زبان منجانی

بازرگان ده سفر

ښه چڼه یو بازرگان ښه. و بازرگان شي نه زخماف یاوگ لیاوان، شي ده زخمه، یاوگه دريه، خیاني شي ده ابي، ده ابي یو نالش ښه. یان ښه ابي بکنای نقر یو کله څه آدمان، ښه کله سکه یو تخته سنگه میده کر، دريه ده یو خلته، ترغد ښه سر څه خلتهغان یای ده کای ده یو حجره ده چف اویزان کر. یان بازرگانان یو لگده ښه، خیاني شي به بازرگاني. ښه وله شته که: ده حجره کای، ښه لگده چلک که ده حجره اچکوو چش. اگر شتیښه بکار شي، ده ایډیر حجره غاف اُسْتات. خیاني شي به بازرگاني. وه لگده ښه نښه ژوت که: ای نښ! زه څه ایکنم، نامن کاله دال. وه نښه ژوت که ای، ده حجره غرقا! وه لگده شي، ده حجره وژر، پاس چغغد. ښه نښه شته: ښه کالیه څه قلفان دال! وه نښن شته که: ښه کالیه شتي کني؟ وه لگده ژوت که: زه ده حجره ایم نه خایین غرقم ښه څغاف. وه نښه ژوت که: ده حجره تاتانت شته که: اچکوو چش. وه لگده ژوت که: زه ده حجره وژرم، اگر شتیښه ښه، غرقم. اگر چڼه خلاص! وه نښن ښه کالیه لیه نه لغدین. وه لگده شي ده حجره، وژر که اچکوو چش، یو خلته ده چف اویزان. ښه خلته غرقد، اله کر، وژر که خلته شتیښه که اُسْت الخ که یاري. څه کلهغان غرقد دريه ده یرف که بی مزه، تفای. وه څه حجرهغان نغر. ښه نښه شته که: ده حجره اچکوو چش. یو خلته ده حجره اویزان اُسْت. غیر څه خلتهغان شتیښه ډیر چش. وه نښن شته که: ده حجره تاتانت وره کله څه آدمان اویزان کري. وه لگده څه کلهغان غارگه شي، پور کر. وه نښن شته که: بازرگان ایست شتي ژایم؟ وه لغدین شته که: زه قاتي څه پوران ایام، تاتم که آغای. وه نښن شته که: قای زونگگا وه بازرگان که آغای جای کنام. وه لغدین شته که: غاشي. بازرگان آغای ده کای ښه وله شته که: ښه کالیه دال تا زه ښه ښه اوه حجره وستم. وه ولین ښه کالیه لیه نه بازرگانان بازرگان شي ده حجره وژر ښه خلته اله کري. چغغد آغای ښه وله شته: ښه خلته کای اله کري؟ وه ولین شته که: وه لغدینت اله کري. بازرگانان شته: وه لگده کو شغه؟ وه ولین شته که: وه لگده یت مره! بازرگانان شته که: اُسْتیام، ښه قبر ژاوین نامن نجاش! وه ولین شته که: بازرگان، زه راستي ژایم یا ښه؟ بازرگانان شته که: تو نامن ښه چزا، ارجي که اُسْت راستي نامن ژا! وه ولین شته که: ته ښه کله که ده حجره اویزان کريات ښه، وه لگده شي څه کلهغان دريه ده یرف. وه لگده غارگه شي، پور کر، وښ شته من ښه لگده جایه کرم. بازرگانان شته که: ای چاقان ښه لگده قاتي څه پوران آفا! وه وله بدواوی شي، ښه لگده قاتي څه پوران اښېده. بازرگان

وشكاي، بايای ده چاماف نه ناويس ان. شته كه: من پور چقيه خداوند (ج) ژه غيبان نامن پور ليه. وه ناويس ستر شي. مردم سال به سال ستريات، وه بازركان ناويس مين به مين ستر اي. يك ساله شي به يو بچه مرد شي. بازركاني آغايات كه ايام بازركاني يان. بازركانان فه وله شته كه: تو وشكا توشهگي كن كه زه بازركاني ايم. وه ولين توشهگي كر. وه ناويس ان شته كه: پاپ زه ايم. بازركاني. وه پاپان شته كه: تو چكركني! وه ناويس ان شته كه: زه كر كنم. وه پاپان فه بازركانان شته كه: زه مؤى سفيد شيم زه فه ناويس خردايم قاتي ژه ماف. بازركانان شتات: غاشي بازركانان فه ناويس جيفته كه: تو اى قاتي ژه بازركانان. ناويس وشكاي، قاتي ژه بازركانان شي. شيات ده يو داشك كه وه داشك بى آب فيه. ياي زغرايات فيه. بازركان ناويس جيفتات نه ياوگين. شتات كه: تو فه ياسپ سوار اى، نماخ اى ياوگه افر! بازركان ناويس وشكاي، فه ياسپ غرقد، سوار شي، شي نه ياوگين شي. ده يو جاي كه وره يو سرحوض است. ده سرحوض له كنكيكي نياستي. بازركان ناويس ان قاياف لشك، عاشق شي نه يو كنكيكين، پيسته كه: ماف كاي لغدي؟ كنكيكاف شتات كه: ماخ يوغه پادشاه لغده وه ايديره وزير لغده. يه بازركان ناويس نه وزير لغدين عاشق شي. يان اله چپند غزلي بخبنده. نه وزير لغدين شته كه: اينگار ته قمن ديوانه كرت. وزير لغدين شته كه: الخ كه ته آدم دم دنيا بيكاره چشات. ته چاتي فه خسر ديوانه سر لبيت. بازركان ناويس ژوت كه: اينگار! تو فبل چزا كه زه تنها به عشق تكان ديوانه شيم. وزير لغده ژوت كه: تو ديوانه گري ده داشك اى ايكن. بازركان ناويس ژوت:

الله نكار نازنين و خوش جمال!

دل را برده سويم نگاه كن!

وزير لغده وشكاي، ژل قاتي ژه پادشاه لغدين شيات ده يو باغ، سكه يو كوپكه نياستات. بازركان ناويس شي كه وزير لغده قاتي ژه پادشاه لغدين سكه يو كوپكه نياستي. ژلان وزير لغده وشكاي، قاتي ژه پادشاه لغدين بر پيه يو خايه شي. بازركان ناويس ان شته غزل نياف:

نگارى من ته ديوار ميرفت،

يكي پيش پيش، ديگر دم كال ميرفت،

به دست انگشترى دارى به من چى؟

به سر صد مشترى دارى به من چى؟

میان سینه‌های تانار شیرین،

که دل بادیگران داری، به من چی؟

وزیر لغده ژوت:

به دست‌انگشتی دارم، اول تو!

به سر صد مشتری دارم، اول تو!

میان سینه‌هایم‌انار شیرین،

که دل با دیگران دارم، اول تو!

ژلان وزیر لغده شی قاتی ژه پادشاه لغدین. ده قلعه پادشاهی لغایات، فه دروازه محکم کرات. بازرگان ناویس رسی فه دروازه ژیه که محکم. بازرگان ناویس اله حیران شی که شتی ایکنم. وزیر لغده شی نه کای‌ان، فه دروازه محکم کر. بازرگان ناویس چغغد، یو غزل شته:

الی بشکند دست درست گر،

کی وسلش کرده با تخته و در؟

وزیر لغده چغغد، شته که:

چه کار داری با وستای درست کار،

که وسلش کرده با تخته و در!

ژل بازرگان ناویس چغغد، شی ده شهر سکونت کر. سر ژلان آغای ده دروازه نه وزیر لغدین، شته:

شبی شنبه برایم با گدا،

در این محله نه خیر و نه خداه.

یو زراکه نغر، شته:

عجب دیوانه رند و بلا،

از این شوخیت نمیدانم کجای.

برو محله دیگر خیری طلب کن!

دیگر سوی این محله نیای!

وزیر لغده نغر، نه دیوانه‌غان لیه خیرات، شته: ای دیوانه تو ای ده بازار، قم پیسه که من لیم، تو خر خلاص شی باد قان اس! بازرگان ناویس آن غرقده فه پیسه ژه لاستان ژه وزیر لغدین. یای و سبفده تره چاماف. ژل شی ده بازار. زراکه بداوای، شی وره که وزیر. فه وزیر شته که: ابوزیر! یو دیوانه ده شهر پیدا شی فه ماخ بیزاری کری، ار روزه ایست ده دروازه غزل خوانی ایکنند. وه لغده یت نقت، نه دیوانه‌غان دیلد پیسه. وزیران شته: وه دیوانه چکاره که و من لغده ناوان دیلد پیسه؟ زیرکین شته که: وه ته لغده ناوان عاشقه شغه. وه وزیران جیفته نفرکه: ایت ماف فه دیوانه ژه شهران آقازیت. نفر شی فه دیوانه آقبزده، دریه ده باندی خانه. نفر ده دروازه پایره نلگبده. وزیر لغده خبره شی، که فه عاشق ژمن ده باندی خانه دریی. وه وشچای، شی ده بازار. غرقده غوش، برنج آفر، لیه نه آشپزاف، شته که: زه در خیرات دالم، ماف فه ناغن چاقان ککافیت. وه آشپزاف غرقدهات فه غوش قاتی ژه برنجان پلاو کچبدهات. وزیر لغده شی ده بازار، فه مردم خبر لیه، شته که: من در خیرات لارم، اسیت، ماف ژمن فه خیرات خریت. مردم جمعی شیأت، آغای ده خیرات. وزیر لغدین لیه نه مردم آن فه خیرات. تمام کر، ده له غوریاف پلاو غرقده، شی نه باندی خانه‌غان. فه یو غوری لیه نه پایره داراف فه یو غوری شته که: قم زه دالم نه دیوانه‌غان. و پایره داراف شتات که: ماخ چلکنام که ته نه باندی خانه‌غان ای. وزیر لغدین غرقده دریه دوا بی هوشی پاش لیه سکه ناغن نه پایره داراف، پایره داراف فه ناغن خورأت بی هوشی شیأت، وه وزیر لغده شی فه لفر ژه باندی خانه‌غان اله کر، لغای ده باندی خانه. بازرگان ناویس آن شته غزل نه وزیر لغدین:

نیگاری نازه نین ریزه دندان!

ز جهت تو مرا بردن به زندان!

وزیر لغدین شته که:

چرا غم میخوری ای یار نادان!

دو تا گوش وار دارم خرچ زندان!

زراکه اله پیدایه شی که وزیر لغده ده باندی خانه قاتی ژه دیوانه‌غان نیاستغه. ژل زراکه چغفده، بداوای شی وره که وزیر. شته که: ای وزیر! وه ته لغده فه دیوانه ده باندی خانه قرار چلکیند. وزیران شته

که: قای قنیت ده داشک مزیت، نفر شیأت فه دیوانه ژه بندی خانه‌غان نینگأت. قذات نه ماشکاوآن.
قذات ده داشک که: قای مزأم. وزیر لغده خبره شی. فه یاسپ سواره شی، ژه دبالآن شان شی، قایاف
گیری کر. فه وزیر لغده لشک غزل بخبنده:

نگارمن گلی هفت رنگ دارد،

قباه پوشیده میل جنگ دارد،

وزیر لغدین شته که: ای جلادی! قای که مزاف ژه خون ایان‌غانان کلوخ چال چي ای ماف قای
چمزیت! جلاداف شتات که: قاماخ امر لیبی که: ماف قم آدم مزیت. اله زراکه پیدایه شی، شته که: ای
جلادی! ماف قای چمزیت، وزیران قای پس طلوی. جلاداف قای چماشکأت، ژلان چغقدات، آغایات،
ده شهر رسیأت. وزیران فه زراکه شته که: نای آدمآن شتی فه چاره ایکنام؟ زریکین شته که: من له
ناویسی لارم، فاوآف دالم نای آدمآن، شاید ده دلش سبر پیدا ای! زریکین فه ناویسأف آقزده، لیه نای
آدمآن که: مای ژه من طرفآن نه ته آدمآن بخششی، تو ایدیر وره که وزیر لغده چای، قایاف قذات، ده
یو کای تاقه‌غی لکرات. یه آدم ده یو گوشه ده کای خیآینی نیاست، ده یو گوشه فه زری ناویسأف
نلگبده. زریکین یو کوزه یاوگه پره کرغه آفر که نجمان قاتی ژه ناویسأفش غسل کنات. فه لفر اله
کر، شته که: ای ناویس! فه یاوگه من آفرم، تو عرفا! نجمانان غزل شته:

الله ماما، شوم قربانی نامت،

خلاصی ام بدهی از دخترانت،

زریکین شته:

الله نجمان! شوم قربانی نامت،

دو تا دختر که دارم نوش جاننت،

لجمانان شته که: زه قاتی ژه ناویسأفت گذران کرا چکرکنم، نامن بکاری چشأت، تو فه ناویسأفت آس،
قنا! زراکه آغای فه ناویسأف دریه قد. خشاوه صبحه لیه، وزیر لغده آغای ده روژن، فه نجمان
لشک، شته غزل:

شبی تا تو نیای من نخندم،

به گردی گردنم ایکل نبندم،

به گرد گردنم ایکل چپ و راست،

به جاه اسپ تازی خر نبندم،

زرآکه ژل بدواوی، شی وره که وزیر. شته که: ای وزیر، نجرمان تا سار دست ژه ته لغدین غزل خانی
ایکیند. وزیران شته که: قای فرار ایکنم که ای نه شهر خایکانانش، وره ایژی جاند، شاید وره ای،
ایژ قای دی، یه مری. ماخ ژه غم ایان غانان، خلاصیام. نه نجرمانان لیات کویاگی، جیفتات که ای ده
کنهان دیقانی کن! نجرمانان غرقده که کویاغاف، شی ده کنهان، که دیقانی ایکیند. وزیر لغده نگر ده
شهر، جمعی کر که کنخیکاف، شی نه کنهانان، وره که عاشق اخایکان. ده داشک نغرات، نجرمانان
لشک، شته عزل:

سری قلعه کنهان شیشته بودم،

سیا چشمک براید، من بیینم.

سیا چشمک براید گله گله،

میان گله اش یارم بیینم،

وزیر لغده شی، رسی وره که نجرمان. نجرمانان قای اف مهمانی ایگر، تیلگه کویا، ناغن ککپده، لیه
که خورأت. نه کنخیکاف ایگر ژگی. نه زری لغداف نمیا تک سورف کر، دریه ده شکیاف رخصتی
کر. وزیر لغده ژه نجرمان آپیران رخصته شی. شی نه تات گایان. زریکین که ناویساف لشک که نمیا
تک سورف کری دری تره شکیاف. زرآکه شی وره که وزیر، شته: ای وزیر! وه ته لغده قراره
چشأت، که نجرمان ده کنهان جیفتت، وه لغده یت شی وره که نجرمان ده کنهان، پس چغغد آغای، آرکو
که جافی آخر ژه ته لغدین قرار چشأت. وزیران شته: شتی ایکنم؟ یو مؤسفیدان شته که: وزیر تو
قای اف آزمودی کن، اگر یاف عشق پاک فرمی نکاحه کن که لغده یت دال نه نجرمانان، اگر به حرامی
قیه، قای اف مزا. وزیران شته که: که عشق پاک چرقم فرزانی؟ مؤسفیدان شته که: ماف قای اف نیم
کلومتر پانده لره نلگافیت، نایاف نه یوغان جام ده لاست دالیت، نه یوغان چلیم ده لاست دالیت. اگر
یاف که اسباباف، که ده لاست نه اندگریان فرزندات، یاف عشق پاک. اگر چقرزندات، یاف عشق حرام
لارات. وزیران جیفته نفر که: ابیت که نجرمان ژه شهر کنهانان آقازیت. شیأت که نجرمان ژه شهر
کهانان آقزندات، که نجرمان نلگپدات ده یو لامه. وزیر لغده نلگپدات ده ایذیر لامه. نه نجرمانان لیات
چلیم ده لاست، نه وزیر لغدین لیات جام ده لاست. که نجرمان پیستات: نه وزیر لغدین شته ده لاست؟
نجرمانان شته عزل:

نگاری من، گل جام به دست اش،

کریشمه میکند با چشم مست اش،

نفر شی وره که وزیر لغده. فه وزیر لغده پیستأت: نه نجمانن ده لاسه شتی است؟ وزیر لغدین شته
که: نه نجمانن چلیم نقره ی است. باد قایف افیزدأت، نکاحی ایكرأت. فه وزیر لغده لیأت نه نجمانن.

پادشاه پور قازە دوستافش

قیه چقیه پادشاه قیه. پادشاهان یو پور قیه، قو ده مکتب دربی قیه، چبندگاه سال ده مکتب بخبند. باد ژاوان نغر ژه مکتبان، غرقه سوداگری. اندیوالی یش صیاد پور، وزیر پور قیات. پادشاه پوران پاپر دولت غرقه، بدری شیأت. ده ایدیر شهر دوکان ژیات، که سوداگری کنأت. دای شهر، یو وختی قیه، یو آدمان فرگه افر. قه فرگه پادشاه پوران خت، ده فرگه یو عکس ژه پری زادین قیه. پادشاه پور نای عکسان عاشق شی، یان قه دوکان اله کر، بدرشی به پشت عاشقی خایکان. صیاد پور، وزیر پور قاتی بدری شیأت. پادشاه پوران شته قه اندیوالی افش: اسیت چغویت. صیاد پوران و وزیر پوران شتات: ای پادشاه پور! ماخ بی تو زندهگی چلارم. ارکو که تو ایی، ماخ ده دمکالت استام. بیه یو داشک شیأت، ده یو جای رسیات که یای شاخی شیأت. یاف گوگرد چقیه، صیاد پور چغفد بدرشی نه بازاران که ده پانده یو کویا قیه. یان زفر قه کویا اله نا وخت شی نایان. یان اله تارت کر، دیگر نمپژ بخبند. یان اله گریه و ناله کر، چغفد سکه دست راست اخایکان که اله یو مؤسفید پیدا شی. شته: ای آدم! شتی کنی تو مله؟ یان شته که: فدایت ایم. زه ده یو داشک قاتی ژه اندیوالی اف قیم. ماخ یور چقیه. زه ژه ور چغفدم، نه بازاران ایم. مله ده سر نامن نا وخت شی.

– ماف کو ایاف؟

– ای پاپ جان! پادشاه پور عاشق نه پری زادین. ماخ نه پری زادین ایم.

– ماف ایاف، وه جایش مشکل استات.

– فدایت ایم، اول خدای، دوم خیانت که یو ارگ چیکنی، الاجی چلبت. – ای قه پادشاه پور، و وزیر پور فنا ده یو تیپه، وره یو غار است. قه پادشاه پور قاتی ژه وزیر پوران دم ده غار نلگاف، خیانت بسم لله کده ده غار تیا. اگر دیو ودرای فرمی، پری زاده ده پوسر نه دیوان وژیت سپوی. تو که وره ایی، پری زاده فته که ویند، یو خدی و یو خشید، پری زاده ژوت: ای جوان، تو شکو پیداه شی یای مله، که دیو فته یو لقمه خام کیند! باد ژاوان تو قه پری زاده ژا: ای پری زاد! وشکا وه عاشقت آغای، دم ده غار نیاستی. پری زاده ژوت: مزاق چکن! صیاد پوران قسم یاد کن وه نیرد ده لفر. دیو بیداری. بمرای قهر بییت به هواه، دی ده زمین مری. باد ژاوان صیاد پور وشکی حرکت کیند، بداوی نه بازاران. ژه بازاران غریفد گوگرد بدری نه ور که وه اندیوالی. ای قه اندیوالی اف ده داشک گیری کیند. ژوت: ای پادشاه پور! اس تا ایم. پادشاه پور وشکی، قاتی ژه صیاد پوران بدری. بدریات ده تیپه رسات که وره که یو غار استات. صیاد پور ژوت: ای پادشاه پور! تو قازە وزیر پوران، مله نبنا. زه

پنا به خدا ده غار تيم، ارچي كه شي. پادشاه پور ژوت : جانده خوب. صياد پور بسم الله كده ده غار لغاي، بدرشي. كه وره يو پري زاده نياستغه.

پري زادين چغغد: - اي آدمين زاد! تو شكو پيدا شي؟ پري زادين خديه و خشييه، شته كه افسوز ژه جوانيانت، ديو بيداري، يو لقمه خامت كيند.

- اي پري زاد! غم چخرا! فه ديو لك، اي ده لفر كه عاشقت وره ده لفر نياستي.

- مزاق چكن، اي آدم!

- به خدا قسم كه مزاق چكنم. لك وشكا! پري زادين فه ديو لكر، نغر نه لفران. ديو بيدار شي، وژر كه پري زاده چشات. بسرائي فبر بپري به هواه ژيه ده زمين ديو مره. فه پري زاده قد وزير پوران. پادشاه پور ودراي فيه. صياد پور ژه غاران نغر كه پادشاه پور ودراي. وه وزير پور قاتي ژه پري زادين چشات: فه پري زاده وزير پوران قدغه. صياد پوران شته: اي پادشاه پور! پري زاده كو شي؟ - اي صياد پور! من فه پري زاده چلشكم. زه ودراييم فيه. وزير پور مله نياستي فيه. گمانم وان قد!

- اي پادشاه پور! اس تا ايام، خشام ژه وزير پوران فه پري زاده.

- لازم چشات. وبس اگر ماخ ايام، مردم قاماخ ملامتي ايكيند، كه فه پري زاده وزير پوران اقبزدغه. وبس وه پادشاه پور دعوا كيند. شته كه: ايام كفه دير. صياد پوران شته كه: غاشي، اس تا ايام. وشكايات، رواني شيات. ياي ده يو داشك رسيات. اله پادشاه پور نواست. صياد پور گخت پيشين نمېژ بخبندا، كه اله يو مؤسفيد پيدا شي. - اي آدم كو روان شي اي دم داشكاف؟

- اي پدر مهربان! پادشاه پور پشت عاشقي خايكان اي.

- اي پور! تو اي ده بازار، وره شمشير جور كن، باد فاو قاتي عرفا، بدراي! كه وره شي اي، يو چنار وره است. سكه چنار يو كوېكه است، ده كوېكه نام ژه پري زادين نوختغه است. يو اژدار عاشق پري زادغان. وه اژدار خياني ته ده يو كوېكه نولد، تو كه شي اي، فه پادشاه پور ده يو تپيه نلگاف، خياني اي ده چنار نيا ده سر، فه خسر ده چنار شاخه ترانج. كه اژدار آغاي، اگر فكه فه نظر چكر، فه پوسر وستي ده كوېكه، نولد. اگر فكو فه وژر فته لشك فرو خيشك.

- جان خوب، زه ايام فمن رخصت كن! يان مؤسفيدان فه صياد پور رخصت كر. صياد پور قاتي ژه پادشاه پوران شيات. رسيات ده چنار. فه پادشاه پور نلگفده ده تپيه، صياد پور شي، نغر ده چنار. فه خسر ترغد ده چنار. يو وختي فيه كه اژدار پياده شي. زمين ژه زور اژداران بلارزي. اژدار آغاي

رسي ده كوپكه. زيارته كر اژداران قه كوپكه. باد ژه زيارت كراوان وستاي قه پوسر، ودرای. صياد پور ژه چناران خاقد، وژر قه اژدار، كه ودرای. ژيه پيه شمشير قه پوسر ژه اژداران سكست، لره چاست. ژه اژدار يرقان يو مدرهغه چاست. صياد پوران قه مدرهغه غرقد، ده خوگه وزنای، دريه ده يرق. ژه پيشكېنان ژه اژداران يو تسمه خيشگه. قاتي ژه خسران غرقد، بدارشې، قه پادشاه پور وشېفده: اس مله، اي پادشاه پور، كه قه اژدار ماشكم. پادشاه پور وشكاي شكر خدای غان بجا ايكر. باد ژاوان شي وره كه صياد پور كه وان قه اژدار ماشكي. باد ژاوان حركت كرات نه گوشه داشگان. ده گوشه داشگان يو قلعه قيه. رسيات ده دروازه قلعه غان. اله كرات قه دروازه، لغايات ده قلعه كه وره يو پري زاده نياستغه. پري زادين شته كه: اي آدمين زاد! مله شكو پيدا شيای؟ صياد پوران شته كه: نسيب لبت.

– چابك نيا كه اژدار ايست، فرو خيشك فته.

– اي پري زاد اگر قه اژدار ماشكيم فرمي شتي دالي؟

– كاي قه كه قه اژدار ماشك، زه به نكاح مسلماني فاو آدم شفي ايكنم. صياد پوران نقر قه تسمه ژه كراستان ژه اژداران.

– زه بخششه نه ته.

– اي پري زاد! تو نامن يخه فرمي، من يوانديوال لارم، عاشق تكان است. تو فاو شفي كن!

– دلت، ته قه اژدار ماشكت، وپس اختيار لاري، كه ده دريا لغاني، يا نه پادشاه پوران دالي. يان وشېفده قه پادشاه پور: اس مله! پادشاه پور آغاي وره كه پري زاده. صياد پور شكوفه، قاضي اقبزده. پري زاده قازده پادشاه پوران نكاح يه كر. باد ژاوان نياستات ده قلعه تا چيندگاه وخت. صياد پور روان شي نه وطنان، قه پادشاه پور شته: تو ژه قلعه غان چنيا بيرون! صياد پور ژل وشكاي رخصت شي. قه مدرهغه دريه ده يرق، شته: به حق مره سليمان پيغمبر غان كه قمن ده وطن رساني! صياد پور كوييا گشك، هوا خيشگه، بدر شي نه وطنان، رسي ده وطن. شي وره كه وه تات، سلام كر. سلام عليكم، اي تات مهربان! وليكم سلام اي پور نازنين، تو كو پيدا شيای؟

– اي تات، زه قازده پادشاه پوران پشت عاشق پادشاه پور غان قيم.

– شتي ايكر اف؟

– اي تات! قه پري زاده ليم نه پادشاه پوران. وپس زه آغاي مله ايم وره كه پادشاه.

– جاند خوږ! صياد شي وره كه پادشاه سلام كر: سلام عليكم، اي پادشاه مهربان!

– وليكم سلام. صيادا! شتي خدمت؟

– خبر ژه پورانت افرم.

– آواز فه پورت مله. صيادان شته: اي پور! اس مله. صياد پور آغاي، سلام كر نه پادشاهان.

– اي صياد پور! كو قياي؟

– قازه پورانت فيم.

– وه پورم كو؟

– قازه پري زادين ده يو قلعه است. وپس مله زه نه ته آغاي م كه اس تا ايام وره كه وه پورت، آفازم
فه پري زاده قازه پورانت نملان. پادشاهان شته كه: بسم الله! وشكا تا ايام.

– اي پادشاه! تو لشكر فنا، ولاقي قازه خسران غرقا.

– جاند خوږ. پادشاهان امر كر نه وزيران كه: وزير فه لشكر قازه خسران فنا. وزيران شته: بسم الله.
وشكايات، دريشي كرات، نغرات، فه ياسپاف شان غرقدا، سواري شيات، حركت كرات، بدري
شيات، نه ور كه پادشاه پور شيات. ده يو داشك رسيات كه يو آدم مبنې سكه سفده غرقدي فلكي
ژوت، ايست. صياد پوران شته كه: اي آدم! شتي گپ استات، تو پياده فلک زده اسي؟ وه آدمان شته
كه: اچ راي چشات. صياد پوران شته كه: به خدا قسم اگر چژاي زه فته مزم. آدمان شته: ياران خدا
زه په شتي ايكنم؟ فكر كر كه: زه نم آدمان شتي ژايم؟ چرت ژيه شته: اي آدم! من در ده پادشاه
خيرات خورم، شكامبه مكان باري، فلک زده آغاي م.

– شتي خيرات فيه؟ وان آدمان شته: پادشاهان يو پري زاده افزدغه، وپس شرط بسته كړي كه: من
شفي لارم. تا چهل ميبس ژمن، شته شرط فرمي، باد ژه چهل ميبس ان اگر شفي ژمن پيدا چشي، خير و
خلاص.

– اي آدم پنايت به خدا. صياد پور ژه ياسپان خافد، فه پادشاه قازه لشكرانش لكر ده داشك. فه
مدره غه دريه ده يرث، شته: به حق سليمان بيغمبرغان كه فه من ده پادشاه پور قلعه رسېند. صياد پور
كوييا گشك وشكاي تره هواي، بدرشي، رسي ده پادشاه پور قلعه كه پادشاه پور سكه چارپاهي
نواستي. صياد پوران وژر: پادشاه پوران نفس چلپت. وشكاي، وشكغد فه كويه كه ژاين ده ليقدېن

سکه یور لغبندغه، یان غرقد فه کریه، لغبندده ده یاوگه، شي فاو مؤژبفده پادشاه پور وشکای ژه جای آن شته که: ای آندیوال! چي لکرت فم، زه ودرایم فیه.

– تۆ مریای فیه، خداوند (ج) آن زنده یت کر. اگه نه تۆ فیصله شیای فیه. باد صیاد پوران شته: تۆ مله نبنا زه ایم پشت پري زادغان. پادشاه پوران شته: غاشي. صیاد پور وشکای دریه فه مدرهغه ده یرف. شته: به حق سلیمان پیغمبرغان که فم ده شهر پادشاهغان رسان! صیاد پور کوییا گشک وشکای تره هوای. شي ده شهر نه پادشاهان رسي، شي ده یو زري کای، طلوي ناغن. زریکین شته که: ای دیوانه! دم شهر سگ و مرغ ژه خیرات پادشاهغان بیت. تۆ چرگ دیوانه ژه زریکین ناغن طلوي؟ ماخ پگه و بیگه جیره افرم، ژه پادشاهان خیانی ناغن چککافم. و شفیان شته که: وشکا چاقان، نای جوانان ناغن ککاف. زراکه وشکای، نه جوانان ناغن ککبفده. افر وستای سکاپیر نه جوانان. یان غرقد کقدر ژه نغان خوره. زریکین شته که: ای جوان ته ناغن طلویبت، وپس چي چخري فه ناغن؟

– ای مام! من یو مقصد دیگر لارم. نفر سکه ناغن ناین هفت هزار رؤیبه. باد پیسته فه زراکه، که: در چپند که پادشاهان افرزدهغه فه پري زاده؟

– در یک کم چهل، سار چهل ای؛ سار چهل روز ایفغان که پره شي، نکاح ای.

– ای مام! تۆ ای وره که پري زاده، حوال آوینغان افر!

– زه چرگ ایام وره که وه؟

– که نه ناغانان که شیای، فه پري زاده خبا تا پري زاده ژوت که: ای زري! ته چي خببت فم؟ تۆ ژا: یو آدمان فم مدرهغه نه ته شکار، تا پري زاده فزبند. باد پري زاده ژوت: فمه زه شتي ایکنم؟ تۆ ژا که: وان شته ده یرف دربد ژوت: به حق مره سلیمان پیغمبرغان که زه وره که صیاد پور رسم. باد زراکه شي نه ناغانان شي ده پادشاه جای رسي. لغای وره که پري زاده. نیاست ده الگاخه، فه پري زاده خبب. پري زادین شته: ای مام! چي خببت فم؟ ته شتي مقصد فیه، که فم خببت؟

– نه ته یو آدمان یو مدرهغه شکارغه. پري زادین شته که: وه آدم شتي نام؟

– فه نامش چقرانم، لیکن که پیستم: تۆ کای پور. شته: صیاد پور. پري زادین شته: زه فه مدرهغه شتي ایکنم؟ زریکین شته که: صیاد پوران جفته ده یرف دربد، ژوت که: به حق مره سلیمان پیغمبرغان که زه وره که صیاد پور رسم. پري زادین شته: غاشي مام جان. زراکه بدره شي.

پادشاهان خيراتش خلاص شي. شته كه: اي پري زادا! شرط مان تمام شي، وپس اس كه زه نكاح كنم.
پري زادين شته فه پادشاه: جان خوب، تو فه يو زراكه خزداڤ، مله كه زه.

- خاب! پادشاه شي، فه زراكه جيفته اله كه پري زاده. زراكه شي وره كه پري زاده. پري زادين
فه زراكه شته كه: اي مام جان! تو اي فه پادشاه ژا كه: پري زادين شته: شرط مكان و پادشاه غانان
بنراي ساعت وزاي! باد ژاوان پره اي. تا وحده مكان پره چي اي، كديفه مله كه زه چي ايست، زراكه
وره كه پادشاه شي، شته: اي پادشاه مهربان! پري زاده ژوت: مدت اماخ غان پره چشي، باد كه مدت
اماخ غان پره شي، نكاح كيند پادشاه. پري زاده ژه قلعه پادشاه غانان نغر، دريه فه مدره غه ده يرف.
- به حق مره سليمان پيغمبران كه فم وره كه صياد پور رسيند! پري زاده كوييا گشنگ وشكاي
تره هواي. رسي وره كه صياد پور! سلام كر.

- سلام عليكم، اي فراي مهربان!

- عليكم سلام، همشيره قردان! وشكا تا ايام وره كه پادشاه پور. وشكاي صياد پوران دريه فه
مدره غه ده يرف. شته: به حق مره سليمان پيغمبران، كه ماخ وره كه پادشاه رسام. ياي كويياكي
گشكات، وشكايات تره هواي. شيات وره كه پادشاه پور. فه پادشاه پور صياد پوران شته كه: اي
فراي! ته وپس مله نبنا، زه ايم وره كه تانت. پادشاه پوران شته: غاشي. صياد پور شي وره كه پادشاه
شته كه: اي پادشاه مهربان! استام وره كه وه پورت. پادشاهان شته: تو رذل، فه ماخ قدت ده داشك
لكرت، خيائي رستاي. صياد پوران شته: اي پادشاه مهربان! اس تا ايام. پادشاه وشكاي روان شي،
وره كه وه پور، بدرشي، رسي وره كه وه پور. وه پور آغاي ابيير نه تاتان. سلام كر: اسلام عليكم،
اي پدر مهربان! وه تاتان شته كه: وليكت به سلام، فرزند نازنين! بدرشيات نه درون نه قلعه غان وره
كه پري زاده. پري زاده وشكاي، شته: سلام عليكم، اي پدر مهربان! پادشاهان شته وليكم سلام، اي
فرزند مهربان! پادشاه اله نياست، باد ژلان غرقدات فه سامان شان بار كرات ده ياسپاف، ده خراف،
بدري شيات. رسيات ده يو لامه. وره خيمه ژيات، يو بازركانان فه پادشاه مهماني كر. خشپمه نه
پادشاهان بازركانان ليه. سار ژلان پادشاهان حركت كر بدر شي، رسي ده خاي پادشاهي اش.

زرآکه و کال ناویسش

ښه چټی زراکه ښه. زریکین یو کال ناویس ښه. یای زریکین اچکو زندهگي، گزاران چي اي ښه. ښه ناویس جېفته نه جنگلان که: ته ای ژه جنگلان افر ایزما. وه ناویس شي ژه جنگلان ژیه ښه، افر، یای ده بازار پري سته. غرقد پیسه، افر لیه نه مامین. وه مامین غرقد ښه پیسه، ژه ناویس آن، شي نه بازاران خت یاري، چای، روغن، برنج، افر ده کای، ښو گزه ران کر تا چپندگاه وخت. باد کال آن غرقد یاخیه، پره کر ښه جواله، فن ده جواله لغبنده یو افغاني ښو (پیسه اسپنمین)، دفت یای ده بازار که وره یو گلکار خایه چیند. وه گلکاران شته که: اي آدم تو ښه ښه وستا، اس نامن کمک کن. کال آن شته که: وستا! ته ښه خایه کوژه غه چنایخت. گلکاران شته که: تو اس چنا که تو چرگ چني، زه ښه کوپکه نه ته دالم. کال سنای ده خایه. ښه گلکار شته که: تو کوپکي دال نامن به شرطي که تو پلگغه چلکني، من ده جواله پیسه پر ایکریم. وه پیسه که تو پلگغه لکني، یاخیه گردې. گلکار ژوت که: زه پلگغه چلکنم. کال گخت خایه چنایا. ده قلاچ کال آن ښه خایه چنای، باد ښه که گلکاران ښه کوپکه شکابیه، که بلگغه لکر. کال آن شته: زه ښه جواله وژرم، شاید فن ده جواله وه بوی ژه پلگغین، چرسیي فرمي. تا کفه که بوی ژه پلگغین رسي، یاخیه گردې. وره که بوی چرسیي، پیسه است. گلکاران غرقد ښه جواله اله یه کر، ده ته که یاخیه. باد گلکاران فرشادیه ښه جواله، که فن ده جواله پیسه است. کال آن شته: اله بوی ژه پلگغین چرسیي، پیسه است. گلکار خجالت شي که عجب نسحق شي. گلکار وشکای شي، قرض کر پیسه، افر لیه نه کال آن. کال آن غرقد، دریه ده جواله وه جواله پره شي، دفت ښه جواله، شي نه کال آن. ده کای ښه پیسه وستا، جېفته ښه زراکه که: تو ای ده بازار خن قالیني، بستره غي، افر! زراکه شي ده بازار، خت قالیني، بستره غي، پلاسي، افر ده کای فرش کر. مردم خبر شي: وان یو جواله پیسه افرې. پیستات ښه کال که: ته شتي یایبت ده بازار که ته یو جواله پیسه افرت؟ کال آن شته که: زه شیم ده جنگل، دښقدم ښه جنگل یو جواله پره ایکرم یاخیه، یایم ده بازار، پري ستم برابر ژه پیسه غان. مردم آن شتات که: ماخ بیسام، غرقات؟ کال آن شته: زاري ایکنات. مردم شي ده جنگل دښدمه ښه جنگل که پا یاخیه گشک، پري ایکرات ښه جواله، دفتات، یایات ده بازار، وشاوات که: اینه یاخیه! مردم ده بازار حیران شي که: مه شتي سر که مردم یاخیه اښت نه پري ستان؟ کایښه یاخیه ژای اف چغرقد. یاف یایات ښه جواله لغبنده، ده دریا، شیات نه لامین. ده لامه ښه کال شتات که: ته ښه ماخ باز یلیبت. کال آن شته که: ماف چقر بندیاښ. پس کال آن یو جواله پره کر سکرویه، یای ده بازار، فان ده جواله لغبنده پیسه، شي سکاپیر نه آهینگران. آهینگران شته: کال تو اس، دم کن زه یک ساعت نېم، ښه جواله وستا. کال آن ښه جواله وستا، ښه آهینگر شته که: زه دم ایکنم، تو به

شرطي که، پلگغه چلکني. اگر ته پلگغه لکرت، ده جواله من پيسه پر ايکريم، وه سکرويه گردې. اهيگران شته که: زه پلگغه چلکنم. کالآن شروع کر ډه دم کرا. اهيگران لکر پلگغه. کالآن شته: خانيت خراب، ته ډه پيسه څه من سکرويه گردېنت. اهيگران شته: تو ډه مردم بازي دالي. تو ډه جواله خاليغه ايکن، فن ده جواله بوي څه پلگغين چرسيي. اگر فن ده جواله پيسه ډيه، زه ډه جواله شته پيسه پره کنم، پيسه عرفا. اگر چڼيه خلاص! اهيگر وشکاي، خاليغه کر ډه جواله که فن ده جواله پيسه. اهيگر خجالت شي. کالآن شته که: اي ډه جواله څه من پره ايکن، پيسه افر! اهيگر شي، پري سته ډه کاي عرفد پيسه افر. پره کر ډه جواله څه کالآن. کالآن عرفد ډه جواله بدر شي نه کايان. ده کاي رسي، وطن داري خبري شيات: کالآن يو جواله پيسه افرې. پيستات که: اي کال! ته شتي يايبت ده بازار که يو جواله پيسه افرت؟ کالآن شته که: من ډه کاي ويران ايکرم، ډه سکوبتاف گڼېدم سکرويه ايکرم. يايتم ده بازار پري ستم، پيسه عرفدم. مردم ان شتات که: ماخ پيسام، عرفات؟ کالآن شته که: زاري ايکنات. مردم شي ویراني کرات ډه کاي اف، گڼېدات ډه پارسياف، ايکرات سکرويه، يايات ده بازار کايغه چغرفد. آغايات ده لاهه شتات: کال، ته ډه ماخ فريب ليبت، خانه خرابي ايکرت. ماخ ډه کاي اف ویراني ايکرام، گڼېدات سکرويه. يايتم ده بازار، څه ماخ کايغه چغرفد، ماخ فته مزام. ډه کال زفرا ت که: ماخ عرفام فاي مزام. کال رست، شي ده يو داشک که يو چوپان قاتي څه مالان فريندي. چوپانان شته که: اي آدم! تو چي لري، مردم فته زفيت؟ کالآن شته که: ياي ژايات که: ماخ فته پادشاه عرفام، زه چفختم. چوپان ژوت که: مردم فته پادشاه عرفات، ته چفختي؟ کال ژوت ډه چوپان که: ته ډه ژغاف دال نامن، ډه من ژغاف آغا ته! چوپانان ډه څه ژغاف ليه نه کالآن. عرفد ډه مبنې، اي کر، فد ډه مال. چوپانان آغست ډه کال ژغاف شي ده ياي نياست. مردم رسي عرفد څه يايکن لغبندات ده دريا، فد ياوگين، کالآن ډه رمه ايي کر فد نه کايان. مردم حيراني شيات، که ماخ ډه کال لغبندات، ده دريا، کال ده دريا چمري، څه دريان يو رمه مال اڅيزده. مردم شي وره که کال پيستات که: اي کال! ماخ فته لغبندات ده دريا، ته ډه مال شکو اڅيزدت؟ کالآن شته که: ماف نامن وطن داري چکراف. ډه من ده مالن ده دريا چلغبنداف. مالن ده دريا که لغبندياف ډه من پانچ رمهغي مال اڅيزديم. ماف لغبنداف لب ده دريا، من يو رمه اڅيزدم. مردم ژوت که: ماخ ايام، پيرام ده دريا، پراوام. کال ژوت که: زه ډه مال فتم سر پيه ياي، وه مال که ده دريا است، حرکت کنات. باد ماف پيريت. و اف باد ژوان الخ ژي کرات. پيريات پا عرفي شيات، مرات. وه ولي شيات، میان پاچغي ده ميدان وزيات، چبندهگاه وخت قناعت کرات، کدي مالوم چي شي. ژنکي يک جاي شيات، شيات وره که کال. شتات که: اي کال! ته ډه ماخ خانه خرابي کرت، ډه شفي ياف څه ماخ روي آبي کرت. تو ډه ماخ وپس صاحبيغي ايکن. کالآن شته که: زه ډه ماف به شرطي سايبغي کنم که، ماف خشاوه چفرخاف. وه ژنکاف شتات: کديغه خشاوه ده وپره فرخي؟ کالآن شته که: زه در خشاوه ډه ماف آزموډي کنم، باد ډه

ماف صاحبیغی کیم. اگر ماف ده وېراف فرخیاف، فه ماف جمله مزم. یاف شتات غاشی. بیگه کالان
 یو تالا دریه شېشپ، کښېده، لیه نه ژنکاف. جمله نلگېده ده یو کای. وه ژنکی که ودرایات، فه شېشپ
 غرقد یای ده نویلاف نه ژنکاف دریه، سار وه ژنکی وشکایات که وېری چالی. و یو غین شته: ای
 یخی! من فرخیم ده وېره. وه ایډیری وشکایات، شتات که: ماخ ام فرخیام ده وېراف. کالان نه ماخ
 شریه یی کر که ده وېراف چفرخاف؟ وشکایات، سار فه لقراف الهای کرات نغرات رستات که کال فه
 ماخ چمېشک. کال آغای که ده کای کدی چش. کال تجار شی فه مامه شته که: ای مام! تو ای فه
 پادشاه لغده نامن ژا: وله! زراکه ژوت: ای ناویس! پادشاه فه من مېشک. کال ژوت که: فته پادشاه
 اچکو چژوت. زراکه شی وره که پادشاه، عرض کر نه پادشاهان که: ای پادشاه مهربان! من یو ناویس
 لارم، تو فه لغده دل ناوان. پادشاه ژوت که: ای نجیس! تو ای فه رنگت گباف، زه فه لغده چدالم.
 زراکه نغر، شی. وه ناویس ان پیسته که: ای مام! شتی ایگرت؟ زریکین شته که: ای ناویس! پادشاهان
 شته که: ای گب ای که زه فته مزم. زه فه لغده چدالم نه کالان. وه ناویس ان شته که: ای مام تو یو تا
 ای! وه فه لغده دیلد. زراکه شی وره که پادشاه وله، شته فه پادشاه وله که: من یو ناویس لارم. تو فه
 لغده دل نامن ناویس ان. پادشاهان فه وله پیسه شته که: زراکه شتی ژوت؟ پادشاه ولین شته که: زراکه
 ژوت که ته فه لغده دل نامن ناویس ان. پادشاهان چغغد، شته فه وزیر که: ای وزیر! زریکین فه ماخ
 بیزاری کری ماخ چرگ ایکنم؟ وزیران شته که: پادشاه! تو فه کال طلأوا، جاف تا ای، خبر ژه
 میراکان اقیث. یه کال ده دشکاف مری، خلاصی ایام ژه زریکین. پادشاهان فه کال طلوی، شته که:
 ای کال! تو ای خبر افر ژه میراکان. ته زه دالم فه لغده نه ته. اگر ته خبر ژه میراکان چاقرت، زه فه
 لغده نه ته چدالم. کالان شته که: غاشی زه ایم، خبر ژه میراکان افرم. کال آغای ده کای فه زراکه شته
 که: ای مام! تو ایکن توشهگی نامن، تا زه ایم خبر افرم ژه میراکان. زریکین شته: ای ناویس! ته کو
 پراوی فه میرا که ته خبر افری ژه میراکان؟ کالان شته که: ای مام! خدا مهربان! زریکین ایگر
 توشهگی نه ناویس ان. کالان غرقد فه توشهگی، شی. شی ده یو داشک ژیه، خافد ده ایډیر داشک، شی
 ژه پالاف شال، زغفدا چکرکر. شی فن ده یو کوپکه، نواست. جانده خشیه، شته: ای خدای پاک! زه ژه
 پالاف شال شیم، دم داشک شتی چاره ایکنم. کال اله ودرای. خوچه خضران فه کال داکه ایگر. کال
 وشکای. خوچه خضران پیسته که: ای آدم! ته دم چوله داشک شکو پیدا شیای؟ کالان شته: فدایت ایم،
 فه من پادشاهان جفته که: ته خبر افر ژه میراکان. وېس زه مله حیران وزایم. خوچه خضران شته:
 وشکا! کال وشکای. خوچه خضران شته: فه چاماف نمگا! کالان فه چاماف نمشک، خوچه خضران
 غرقد قای پیه لاست. شکاییه تره هوای، فد وستای سر ده یو داشک شته که: تو ای فن ده اود، خشاوه
 فرما، سار پگه ای سر ده اود. میرا پگه دی. سر ژه اودان فه میرا درایات زاجیری، نینگات سر ده
 اود، سر پگه ای نینا وژر فه میرا که نیرد. فه کال شته که: وژر پاس اس ده خاریز. ژه خاریزان

غرقا، درا ده جو کافت. کالان شته که: وه خاریز شتي بکار اي که زه قاوآف غرقم؟ خوچه خضر
 ژوت که: وه خاریز جمله یاقوت است. کال شي سرده داشک، نیاست خشاوه. سار ژه وران وشکای،
 پگه سرده اود نیاست وژر که لغبندات زاجيري، خيشکات فه میرا ژه اودان. کال ژل وشکای آغای ده
 خاریز، غرقده ژه خاریزان دريه ده جو کاف، آغای رسي سر ده داشک، که خوچه خضر وره قربندي،
 شته خوچه خضران که: فه میرا لشکت؟ کالان شته که: فه میرا لشکم، فه کال خوچه خضران غرقده
 پيه لاست، شته: فه چاماف نمگا! فه چاماف نمشک، قای شکابيه تره هوای، قد رسبنده ده کای، شته:
 کال! پنايت به خدا. ژه پادشاهان فه شرط یایات. کال شي ده کای که وه مامه نیاست غه. وه مامین
 پیسته، شته که: اي ناویسا! شتي ایگرت؟ کالان شته: خبر ژه میراکان، افرم. زراکه وشکای شي وره
 که، پادشاه شته: ناویس ژه من آغای، خبر ژه میرا کان افر. پادشاهان شته: ژا تا ایست. زراکه آغای
 شته فه ناویس: ای که پادشاهان فته طلويي. کال شي وره که پادشاه، رسي. سلام کر نه پادشاهان. شته
 که: اي پادشاه زاده! اس مله نبنا! پادشاهان فه کال چقربنده، چغغد پادشاهان فه وزیر، شته که: وزیر!
 اس تا دالم فه لغده نم آدمان. وزیران شته: ته صبر کن تا کال ایست. باد قاو پرسام. فه کال پیستام، باد
 دالم نم آدمان. کالان شته که: اي وزیر! زه وه کال استم. پادشاه حیران شي، که مه مله ملخ جوان
 چقيه او. وزیران پیسته که: اي کال! شيای خبر ژه میراکان افرت؟ کالان: بلی! افرم. خبر ژه
 میراکان. چرگ افرت؟ میرا کو فیه، شکو نیرد؟ کالان شته: میرا ده یو اود فیه، ژه اودان درایات
 زاجيري، نبنگات. وزیران شته که: نشان ژه اودان شتي؟ کال چغغد شته: نشان ژه اودان نامن ده
 جو کاف. وزیران شته که: دال فه نشان ژه اودان. کالان نفر فه نشان ژه اودان لیه نه وزیران. وزیران
 غرقده وژر که جمله یاقوتي. وزیران شته فه پادشاه که: اي پادشاه! کالان فه شرط ژه ماخ پای.
 پادشاهان شته که: نسیب ژه من لغدین نه کالان فیه. پادشاهان نکاحه کر فه لغده نه کالان. کالان
 غرقده فه پادشاه لغده، قد نه کایان.

پادشاه قازە بىرأى پۇرأف

قىيە چقىيە پادشاه قىيە. پادشاهان بىرأى پۇرى قىيات. يۇ ژە نا دۇست دار ولينش و له ژە دۇست دار ولين قىيات. پادشاه ناجور شي، قە پۇرأف شتە: زە كه مرأم. ماف بىرأى ميبش نامن قىربانى ايكنيت، وه پۇرأف شتات: غاشى. پادشاه مره. اولي ميبش وه خوشكى پۇر شي، نه تاتان ده قىبر. ژيه خيمه خشاوه نياست، كه قىربانى كيند. دوازده بجه خشاوه قىيە كه ده اسمىنه يۇ ميغ پيدا شي، آغأى ده قىربان نأيان رسي. خاقد ژە اسمىنين ژيه ده قىبر نه پادشاهان. يۇر گشك گلخان شي، پادشاه پۇر دري، لكر، رست. سار آغأى قە خيمه أخايكان غرقد بدرشي، ده يامه يش وه ايدير پۇر آغأى، كه قىربانى ايكنيد. خشاوه قىيە كه ميغ پيدا شي، آغأى قىربان نه پادشاه قىربان، يۇر گشك گلخان شي. پادشاه پۇر دري، رست. ده يامه يش نوت نه كاندر پۇران رسي. بىگه وه كاندر پۇر شي ده قىبر نه پادشاهان نواست. قىيە كه يۇ وختي، ده اسمىنه يۇ ميغ پيدا شي، آغأى رسي ژيه ده قىبر نه پادشاهان، يۇر گشك گلخان شي، پادشاه پۇر وشكأى غرقد قە تفهك. نه پۇران شتە: ژا كه تۇ كدي، كه دوم پيه تفهك. ژە وران وشبقدە كه: قمن آشتيكن! پادشاه پۇر قرم. وه يۇر يۇ ديو گشك، شتە كه: الهي شكر كه ژە دىندار آخرت چشيم. پادشاه پۇران شتە: شتي قرض دار ژە من تاتان چشأى؟ ديوان شتە: بىرأى ياسپي ژە تاتانت قرض دار قىم. شتە: وه تات ياسپيم وپس كو؟

ديوان شتە: أس تا دالم قە ياسپاف ژە تاتانت! ياسپاف اقبزده، نأيان ليه. يان شتە كه: اي ديوي! يه ياسپي قمرات ده ته لاست اماناتي. ديوان شتە: ژە لمان ژە ياسپان غرقا، قە ياسپاف لك! ار وخت كه نه ته بكاري شيات، قە لم دود كن وه ياسپي نه ته ده ابيب حاضري آيات. پادشاه پۇران شتە كه: جاند خوب. ژە لماف غرقد. ژە هيبير ديوان رخصت شي. آغأى ده كأى، نياست. يۇ پادشاهان ديران اولاد چقىيە. قە وله شتە: زه ايم تره شهراف زغوم. وه ولين شتە: زه ام ايم. وشكأيات صفر كرات، كه ماخ ايام. پادشاه نغر ده دروازه. ده دروازه يۇ ملنگي پيدا شي، شتە: اي پادشاه! كو أى؟ پادشاهان شتە: من اولاد چلارم، ايام اگر كفه يۇ دوا موأى پراوم، كه اولاد اي. ملنگان شتە كه: اي پادشاه تۇ چغوا، زه ده يۇ امنيگه دم درايم، قە رست تۇ خر، قە رست، دال نه ولين. ليكن ته بىرأى لغدي آيات، پۇر چيي. تۇ ژە بىرأى لغداف قە يوغه نامن دال، وه له ناتە. پادشاهان شتە: جان خوب! قە يۇ لغده دالم نه ته، ملنگان ده امنيگه دم دريه، ليه نه پادشاهان. ملنگ بدرشي. پادشاهان قە امنيگه تكه كر، قە رست خوره خياني قە رست ليه نه ولين. باد بىرأى لغدي پادشاهان شيات. يأى لغدي ستري شيات، پادشاهان شتە كه: زه شرط بسته ايكنم، ار كأى كه قە شرط ياي، قە لغداف دالم ناوان. پادشاهان يۇ قرغان جور ايكىر، هفتاد گاز وه بلاندي ژە خايين، ده خايه اكانديي غرقد، قزه تېلگه؛ بىرأى دستمالي ده قرغان بىرقي جورى ايكىر، لغبنده ده قوره. شتە: ار جوان پيدا شي، قە قزه ده قرغان غرقد، بىرأى قېر دوره

لیه، څه دستمال غرقډ، شي، څه لږده دالم ناوان. څه جارچي جېفته که: جار دي ده بازار تا مردم نغوياټ که پادشاهان جشن لېټ، وه مردم اسات. جارچي ان جار ژيه که: اي مردم! با خبري فرميت که: پادشاهان ژه هفت ساله غان تا هفتاد ساله طلوي نه جشنان، ده جشن شرطي لېټ، پادشاهان: ار کاي که څه شرطش ياي، څه لږده يش ديلد ناوان، مردم جمعي شيات، وره که پادشاه شيات، نه بزکشي ان. کايڅه چکرکرات ده څوره لغايا، پادشاه پوران نغشک که پادشاهان جشن لېټ. څه فرايف شته که: اي فراي! اسي تا ايام نه جشن پادشاهانان. ياف شنات: سار ايام. سار وشکايات شيات څه کاندر فراي خبر چکرآت، وه کاندر فراي وشکاي که وه فراي شي. يه وشکاي چاي خوره، ژه شهرن نغر، کناره څه لم ژه ياسپان دود کر، که وه ياسپ پيدا شي. غرقډ څه ياسپ ده کاکل زيارت کر، سوار شي، بدرشي. شي ده پانده که وه فراي پيره ايات. ژه لره غان وشېږده که: اي مردم! ژه پاندين کناره غي ابيټ! ياي گختات کناره غي شيا چکرکرات. وه رسي، څه فراي ژيه برغه. وه خوشکي چاست ژه ياسپان، فچشک وه پوسر. رسيات ده پادشاه لامه که: مردم جمعي شي. ياي وره نياستات. پادشاهان شته که: نه ماف ناغن افرم. شيات، ناياف ناغن افرات. ياف ناغن خورات، وشکايات که ماخ ايام نه بزکشي ان. شيات نه بزکشي ان. پادشاه پوران څه ياسپ قمچين کر، که وه ياسپ بپري درون ده څوره. غرقډ څه څزه، بڼراي څېر گرد نه قرغانان زغيږده، لغبنده غرقډ څه دسمالاف. قمچين کر څه ياسپ. بپري دم بار. اله چاک چاک شي، که څه شرط پادشاهان يان ياي. بدرشي نه کاي ان يو وختي آغاي، څه پادشاه ده دروازه وشېږده که: اي پادشاه! اس مله! پادشاه نغر شته: شتي ژاي؟ شته که: آواز څه لغدافت تا څم. پادشاهان شته که: يو رای لارم. پادشاه پوران شته که: شتي رای لاري؟ پادشاهان شته که: من څه يو لږده نه يو ملنگان واده غه کرغم. پادشاه پوران شته: لږده يت ژمن، ملنگان شتي غرض لېټ؟ ملنگ اگر آغاي، تو ژا که يو آدم، زوراوار پيدا شي، وان خيشکه بزور ډد. ملنگ اگر آغاي، لک تا ايست نه ور که زه. پادشاه پوران غرقډ څه لغداف ژه پادشاهان، ډد ده يو داشک، خيمه ژيه. وه فراي آغايات قاتي، څه يو پادشاه لږده ليه نه يو فرايان، څه يو غه ليه نه ايدير فرايان، څه کاندره ډد خياني. ياي يو ميين شيات واینه، وه پادشاه لغدي وزايات، ده خيمه. يو وختي څيه که يو ملنگ پيدا شي، طلوي ناغن. پادشاه لغداف شنات که: مه ملنگ ناغن طلوي. وه خوشکي شته که: اي يحي! بيسا نه ملنگان څه ناغن. پادشاه لغدين ياي څه ناغن، نه ملنگان. فېته پيه بند پيه لاست غرقډ. څه پادشاه لږده لغبنده ده پاس قمچغه، نه خاي ياسپان، څه ياسپ قمچين کر. ياسپ وشکاي تره هواي، ډد نه اسمينين، پادشاه لغدين شته که: يه شتي بلاي څيه که: ناغن طلوي ناغن ياي، څه ناغن لکر، څه يخاکه ژه ماخ ډد. پادشاه پور آغاي ژه واینين، پادشاه لغدين خشيه شته: چي خشياف؟ پادشاه لغدين شته که: مله يو بلاي پيدا شي. طلوي ناغن، ناغن ياي، غرقډ څه يحي که ژه من ډد نه اسمينين. پادشاه پوران شته څه فرايف: ماف نښيت زه ايم پشت ناموس اخيکان. فرايف شنات: غاشي. پادشاه پوران څه ياسپ باد زين کر، سوار

شي بدر شي. ده يۇ داشك وه ياسپ لاشه شي. قاي ياسپ لكر دود كر فه لم ژه ياسپ ابران. ياسپ، ابر، ده آپيرش پيدا شي. غرقده فه ياسپ ابر سوار شي، بدرشي، شي ده يۇ داشك كه يۇ كاي وره. تك تك كر ده دروازه، كه يۇ ژنكه نغر. شته كه: اي آدم تو شكو كه فه من تات ياسپ سوار؟ پادشاه پوران شته: تو چرگ آدمه فاي، كه فه من تات ته فزبندت؟ ياي شته كه: زه پادشاه لغده، نه ديوان وله. پادشاه پور خاقد ژه ياسپان. ديو وله نه پادشاه پوران يخه فيه. پادشاه پوران فه يخه تا وختي چلشكغه فيه، باد كه اله آغاي، فه يخه لشك، باد فزبند. شي قازه يخين نه كايان. وه يخين ايكر ناغن نايان. پادشاه پوران فه ناغن خوره، وه يخين شته كه: اي قراي، كو فاي؟ وه قرايان شته كه: فه وله ژه من دزدان قده. وه يخين شته كه: فه وله شته ملنگان قده. وه قرايان شته كه: ملنگان وه جايش كو؟ وه يخين شته كه: ملنگ جان زبردست آدم. ملنگ نه ديواف پادشاه استات. وان شته: وه ملنگان وه جاي كو؟ وه يخين شته كه: نه ملنگان زورت چرسي. وه قرايان شته كه: سار باندي ناموس! وه يخين شته كه: جاي كه ملنگ دست گيرت كيند، مېشكت. وه قرايان شته كه: اگر مېشك ام ايم. وه يخين شته: خوب. پادشاه پور وشكاي شي. رسي ده ملنگ جاي كه يۇ قلعه است، سرش به فلک. پادشاه پوران، وژر، اچكو جاي چلبت. زغفد پانده چپرقي. يۇ موري پيدا كر، بيه موري لغاي، ده قلعه كه پادشاه لغده وره نياست غه، ملنگ ودراي. پادشاه پوران شته كه: اي پادشاه دختر! وشكا تا ايام. پادشاه لغدين شته كه: اي پادشاه پور! ملنگ بيدار اي فته، مېشك. پادشاه پوران شته: پانا به خدا اس تا ايام. پادشاه لغده وشكاي، قازه شفيان بدره شي. ملنگ بيدار شي كه كديفه چش وره، غرقده فه ياسپ ژه خسران، سوار شي قمچين كر وه ياسپ تره هواي. ملنگ شي نه اسمينين. خاقد ده داشك، فه دم ژه پادشاه پوران، غرقده. پادشاه پور آغاي كه ملنگان فه دم ژه پاندين غرقده، شته: اي پادشاه بچه! عجلت رسيي، وپس فته مزم. پادشاه لغدين ازر كر كه: چمزا! به لياز نه پادشاه لغدين، فه پادشاه پور چماشك. پادشاه لغده غرقده ملنگان چغفد، بدرشي، پادشاه پور حيران وزاي، شي ده يۇ جاي نواست. خشيه به درگاه خدایان كه: اي خدايا! زه شتي چاره ايكنم؟ ملنگ يۇ زابردست، آدم است كه زور مكان نه ملنگان چرسي. فيه كه اله خوجه خضر پيدا شي. فه پادشاه پور شته: تو اي ژه بازاران خنا، دمبه، نقل، كشمش، پنير. غرقا، اي رسا ده قلعه نه ملنگان، وره يۇ ايجره است، درون ده ايجره له اژداري، يۇ تاي ژه مايه غين. فه دمبه لغان نه اژداراف، فه نقل، كشمش، و پنير دال نه تايان. غرقا زين كن فه تاي، سوار اي، غرقا پادشاه لغده پاس قمچين كن، بدر اي! يان شته: جان خوب! پادشاه پور شي، ژه بازاران، غرقده دمبه، نقل، كشمش، پنير، شي ده قلعه نه ملنگان. لغاي ده ايجره كه اژداران، گرم بش لبث. پادشاه پوران فه دمبه نه اژداران، فه نقل و كشمش دريه نه ياسپان. غرقده فه ياسپ، زين كر، سوار شي، نغر شي، نه ور كه ملنگ. فه پادشاه لغده شته كه: اي پادشاه لغد! وشكا، تا ايام. پادشاه لغدين شته كه: دم فېر مېشكت. پادشاه پوران شته: پانا به خدا، اس تا ايام. پادشاه

لغده وشكاي، نايان ده قمچغه سواره شي. يان قه ياسپ قمچين كر. وه ياسپ وشكاي تره هواي، بدرشي نه اسمينين. ملنگ بدرشي، كه كدي چش! قه ياسپ سوار شي، ملنگان قمچين كر. وشكاي وه ياسپ تره هواي. بدر شي. قه پادشاه پور گير كر، شته كه: دم فبر مزم. پادشاه پور ياسپان قه ملنگ ياسپ شته كه: تو زر شي، تو فم، گير كرا چكركي، وه زورت نامن چرسي. اگر جهل مكان وشكي، فته قازه ملنگان مزم. ملنگ ياسپ ژوت: شتي ايكنم؟ پادشاه پور ياسپ ژوت: مالم خر تا ملنگ چينبت، مري، ماخ بدري ايام. پادشاه پور نماخ، قه خراك مان، نقل، كشمش، ديلد. ملنگ ياسپان ده هواي مالم خوره، كه ملنگ ژه ياسپان ختا خوره، ژيه ده زمين، مره. پادشاه پوران غرقد قه ملنگ ياسپ، سوار شي، خياني قه خاي ياسپ ليه نه ولين. سواري شيات اقبلي. رسيات ده يو جاي، وه خيانش شته كه: اي فراي! چرگ ايكرت كه پادشاه لغده اقبزدت؟ پادشاه پوران شته كه: اي يخي! خدايان قه اعجم چرسبندي فيه. اگر نه، ملنگان فم پگه مېشكي قه. وه يخين شته: خوب شي كه آغاي. پادشاه پوران شته كه: ديوي كو شي؟ وه يخين شته كه: وايه شي. شته: كله ايست؟ وه يخين شته كه: پيشين ايست. شته كه: ديو كه آغاي قه ياسپ اله كن، تا قه ديو مېشك، وه يخين شته كه: جان خوب. پيشين شي، ديو آغاي، قه ياسپ اله كر، ياسپ بداواي، بقاپاي، غرقد قه ديو پيه ملان. شكابيه تره هواي، لكر كه ديو آغاي ژيه ده زمين، ديو مره. ياسپ خاقد، آغاي اله كه پادشاه پور. پادشاه پوران شته كه: اي يخي! وشكا، تا ايام. وه يخه وشكاي، غرقد قه سامان خيكان، بار كر ده ياسپاف، بدري شيات. رسيات ده يو لامه. يو آدمان شته كه: اي پادشاه زاده، تو كو فياي؟ پادشاه پوران شته كه: سيل فيم. اله خشاوه فيات، سار ژلان وشكايات، باري كرات قه ياسپاف، بدري شيات. رسيات وره كه وه پادشاه پوري. پادشاه پوري وشكايات، كه فراي ژه ماخ آغاي. پادشاه لغدي ژايات: الهي شكر كه وه يخه كه ژه ماخ پيدايه شي.

امير حمزه و ميرنگاره

يو ميبس اميرحمزه قاتي ژه ميرنگارين درون ده چهار باغ نه سيل گشت خايجانان شيات. ياف تا يک ساعت درون ده چهار باغ سبل ملاقات ايکرات. پس ښه که چفير کويياکي آغايات ده ته ده چنار آپير ده سرحوض. اميرحمزه به امرای ميرنگارغان نياست غغي قيات، که يای چفير کويياکي، سکاپير نياستات. عرض ايکرات ژه اميران، که: ماخ تخت نشيني مان ده شهر مصر، ده پاس کوهي قاف که شهرستان مان ښه. ديوان آغای، ښه شهر مان. صاحب شبي، ښه ماخ ژه جايدادن مان بيروني ايکر. در اميد ژه خدايان و شته اميرحمزه غان لارم. پاس ښه ماخ ده شهر مصر جانشيني کني. اميرحمزه غان، قاي اف پيسته که: ژه گوشه دنياان نه پاس کوهي قافان چنبد مصافه لبت؟ پري اف شتات که: په روي زمين که ته ابي، شش سال ده پاس کوي قاف رسي، اگر فته ماخ قنم ده سر تخت به روي هوا ژه گوشه دنياان نه پاس کوي قافان ده چهار ساعت رسندا کرکنم. اميران شته: خاب، ماف منتا ژه من آپيران رخصت ايين. ښه احوال ژه من نه صايف الملکان که پادشاه پري افغان است، رسانين که يامه امير ژه گوشه دنياان نه پاس کوي قافان، ده شهر مصر ده سار تخت تشریف افزده، ښه ماف جانشيني ده شهر مصر کيند. صايف الملک ده سر تخت نياستغه ښه که ياف پري اف قاي مزگايي نه صايف الملکان رسندا. صايف الملکان جاند خوښي و خوښ وختي پيش غرقده و امر ليه که: قاو تختي که زه سوار ايم ده پاس کوي قاف يا ده گوشه دنيا به سيل ايم، قاو تخت ماف نه اميران بيست که اميرحمزه ده سر تخت نيست ژه گوشه دنياان نه پاس کوي قافان ايست. ښه تخت ياف ژه شهر مصران وجبتات نه گوشه دنياان رسندا، قاي ده چهار باغ، حضرت امير ده لب ده سرحوض ته کرات. خياني شان شيات ده درون حرم حضرت امير لغايات و سلام کرات حضرت اميران عليکم غرقده و جاند قاي اف پيش امدي کر. ياف نه اميران دست بوسي کرات. اميران ښه ياران اخايجاناف طلوي سکاپير نه خابين، پيسته که: اي ياري! صايف الملکان ښه نوکرافش به اميد خدای و مکان خزدېدي که ښه شهر مصر که تخت نشين مان ښه وه ديواف ښه شهرستان مان صاحبي کري. در قمن اجازه دالاف که زه ژه گوشه دنياان نه پاس کوي قافان ايم يا خير؟ وه يارافش شتات: يا حضرت امير! ارچي که پرسي ژه ميرنگارين پرس! ميرنگارين که ارچي فته اجازه ليه ماخ جمله يمان رضای استام. اميران ښه نام خداتعالی غان ده زبان چغرقده، نه ميرنگارين شته که: اي دوست! زه هجده ميبس ژه پاس کوي قافان پاس نه گوشه دنياان اسم. ژه ياراف، ژه ميرنگارين خداحافضي ايکر، درون ژه حرکان نه چهارباغان تشریف افزده. ده چهار باغ ده لبي سرحوض وستای غه ښه. حضرت امير ده سر تخت نياست، ژه ميرنگارين و ژه جمله ياراف خداحافضي کر. ښه تخت پري اف وجبتات، هواي کرات، بدري شيات. ژه گوشه دنياان ده حد پاس کوي قاف رسيات. ده سار کوي قاف يو چهار باغ

غاشي ڦيه. پري أف ڦه حضرت امير ده درون چهار باغ خامبېډات، ياف نه حضرت اميران شتات: يا امير! آخسه ديوي درون دم چهار باغ جانشيني شي. ماخ ڦه احوالت نه صايف الملك ان بيسام كه حضرت امير درون ده چهار باغ پاس كوي قاف ته كرام و خيان مان ڦه مژگايي اميرغان نا ته كه پادشاه مان استاي، رسبندم. خشاوه ژايف گياشك. قصه عرفام څه حضرت اميران، كه ده درون ده چهار باغ يو درخت مجنون بيد ته داو حضرت امير نواست. اله ديو درون څه چان فيا سكه سڦده نه ياوگ لياوان نه باغان آغاي. كه يو جوان پرنور ده ته ده درخت نواستي. ديوان كه لشك، يو لوزه ده جان ديوغان لغاي. يه پاس رست، ده سرحوض چرسي، ڦه خسر درون نه چان لغبنده. رسي سكاپير نه ايدير ديواف، شته: اي رفيقي! څه آدمان كه ڦه وله يش ماخ و ماف څه گوشه دنياان اڦېزدغام ڦيه وه څه گوشه دنياان ده پاس كوي قاف آغاي، ڦه جمله يمان به قتل رسبند. وس وه آدم درون ده چهار باغ ته ده درخت مجنون بيد نواستي. ياي ديوي ده مشوره ڦيات. حضرت امير ده خوبن ڦيه. خوځه خضر حيات ده تاي سار حضرت امير آغاي.

– يا امير! تو څه گوشه دنياان نه پاس كوي قافان به هوا آغاي. څه پاس كوي قافان نه گوشه دنياان به روي زمين ابي! ته نام خدا ده زبان چغرڦت، څه ميرنگارين هجده روز رخصت غرڦت، ده پاس كوي قاف ته هجده سال وزبي. وپس ار كو كه ديوان مقام لبت ده زير زمين سورڦ بكنايغه. ته كمند چاڦريت، ده سورڦ تو چرگ تبي؟ قاواف كه تا تو به قتل رساني؟ حضرت اميران شته: اختيار څه خداوند (ج)ان، شته كه تو نامن يو هدايتي دالي؟

– يا حضرت امير! اركو كه سورڦ ديوغان ڦيه وه نشانش مه است كه يو خرساگه سر ده سورڦ آوافغان نلگېدغه است. يو سر څه كمندان نه خسرانت، ده ملان ترانج، ڦه يو سر ده غروه نه خرساگين بند كن، ڦه خسرت پيه غروه درون نه چان كشاله كن! ار وعده كه پاليت، ده پست رسيات، ڦه يو سر څه كمندان څه ملانانت اله كن، وره كه وه ديوي اي. اركو كه روشني نه ته مالوم شي، نه ورڅي ابي، كه وه جاي څه نواستاوان وره است. څه من نه ته پند فرمي كه څه يو زخمان له چدي كه پاس وه فن جوړي، ده جان آدمغان بلاي گړدي. امير څه خوب نان بيدار شي، بدر شي ده آخر باغ رسي، كه يو خرساگه نلگېدغه است. ڦه يو سر څه كمندان ترغد تره ملان نه خايين، ڦه يو سر محكم كر ده غروه نه خرساگين. لغاي درون ده چاه پهلپش ده پست رسيات. ڦه كمند څه ملانان اله كر، نه روشني يان شي، كه يه ديو سكاپير نه انديوالاف ڦه اخطالات څه حضرت اميران كيند. ياف ديواف كه ڦه امير لشكات، ياي آخشايني ڦيات نه حضرت اميران حمله اڦېزدات. اميران ڦه شمشير څه غلافان خيشكه، نه ار كيبم يان شېغه زخم ده جانشان څيه، ياي ڦه اركو چاستات، وه يوغان شته: اي امير! يا

مېر فرم، يا ده قدم نه مېرآن فرم. چي ته نماخ شېغه زخم به جانمان ژيبت؟ شېغه زخم تا دي، تا ماخ
فيصلغي أيام.

– اي ديو! استادانم فمن الخ چيخسېږدي كه ژه يو زخمان له دي، كه ده جان آدمغان پاس بلاي گړدي.

پادشاه پور پهلوان قيه

ده يو شهر پادشاه قيه. يان پادشاهان يو پور قيه. وه پورش جاند پهلوان قيه، اچكو يان جوړه چقيه، يو ميين قيه كه يو پهلوان پيدا شي، لاف كيند كه: كدي پهلوان كه، قاتي ژه من پهلواني غريښد؟ پادشاه بچه شاه زاده بهرام نام قيه. نغر ده مايدان، شته: اي پهلوان لاف بيجا چدي! وان لغبنده، فه فرگه شته: اس ده مايدان، تيا! شاه زاده بهرام وشكاي، فه دور كمرش غرښد شكابيه، ژيه ده ته. يان جاند به حق تسليم كر، شور مشور نه ولاياتاف شي، كه سازاده بهرامان، فه پهلوان ماشك. خبر ژيان وه فرايان پرفي. وشكاي، به نام سازادهغان آغاي. بيگه رسي خبر ليه فه پادشاه كه سار فه پورت ده ميدان خزداق. پادشاه حيران وزاي كه: اگر خزداقم، چيكه قاي ام دي؟ ده مؤزه غاف يورزن دريه، وستاي ده تاي سارش. سار صبحه ليه، قاي خبر كر. يه وشكاي ژه خوښان دريشي كر، غرښد فه مؤزه غاف، فپته ده پالاف كه ده ته يورزن. شته: يالله، مه تات كه نامن دشمن، ژه ايدير مردمان شتي توقع؟ فه مؤزه غاف خاليجي كر، پاس آغست شته: ژم شهران تير استم. وشكاي رو به بيابان كر، بدرشي. يان يو برادر خوان ام قيه، خبر شي، يه ام دبال ايانغان روان شي. وبڼده و شته: زندهگي نامن بي تكان حرام است. اركو كه تو اي خدمت تكان زه ايكنم. امراي شيات، بدري شيات ده يو داشك شيات كه يو آدمان فه له شيراف غرښدي، پيه غوياف نغه لپتي. شاه زاده بهرامان پيسته كه: چي نغه لپتيت قاي له شيراف؟ - اي برادر! جبر آغاي، به مثل تكان راه گزر قيم، مه له شيراف پيه يو قبر ده سر نامن حمله كرات. قماف اقبلاف غرښدم، ژه ترسان الهاي كرا چكركرم. كديفه پيدا چشي، كه ژماف قمن خلاص كري فه. شاه زادهغان شته كه: مقصدت پيندزي؟

- بلي، پيندزي. وان شمشير خيشكه، ژيه كه پوسر يشاخ لره چاستات. ژه لاست شيرافغانان قاي خلاص كر. يان آدمان شته: زه ام خدمتگار نته استم. وان شته: برادر من خدمتگار بكار چلارم. وان شته: اعلاج چلبت تا خدمت تكان چكنم. ياي براراي امره ي بدري شيات. چپند بياباني ته ي كرات، ميين، خشاوه شي، وژرات: گوشه ده داشك يو چريغ كفي. سازادهغان شته: تا خبر چغرقام، چايم. ياف شتات: جاند خوب. ياي نواستات. شاه زاده بدرشي، تا كه خبر ژه چريغاف غرقم. شي قريپ نه چريغاف، رسي كه يو ژنكه الخه كه ماه چهارده نواستغه. اله پيسته كه: اي يخي جان! چي تاغه غه نياستغاي؟

- اي اي فراي جان! براراي پيه پانده يت، شتي پرسي ژه من؟

- ار مقصدي كه لاري، زه حاصل كنم.

– زه لغده نه پادشاهان استم، اقبزدغه قمن دم نه اژداران، وستای غه.

– چي؟

– ار رۇز نوت يۇ آدم لبت. در نوت نامن تاتان رسيي، قمن اقبزدغه.

– قه پشگه ژه من قايمه عرفا. شته: پيه لاست قه كمر بدم قايم عرفا. عرفد نياست، تا اژدار نيرد.
زمانې قيه كه نغر. يان فرو خيشگه، مه ژه جايان چوشگاي، ار چبند كه اژداران زور كر، مه ژه
جايان چوشگاي، شمشير نكه لبت. بربراي قبر كه فرو خيشگه، يه له تكې شي. شاه زاده بهرامان شته
كه: خواهر قيامت، بدر اي نه تات كاي انت. ياي شته كه: اركاي كه ژه اژداران خلاصه ايكرغه، شفي
نامن وه ژي. شاه زاده غان شته: من وله بكاره چلارم. كنكيكه وشكاي، بدره شي، نه دروازه
پادشاهان. ماي بربراي ده يۇ گوشه نياستات، خشاوه. سار صبح ليه، پادشاه خبر شي. نغر شته: اي
جوانه مرگ! قه اولاد مردم ار رۇز دالم. تو چي چنياستاي؟ ياي شته كه: يۇ آدم پيدا شي، قه اژدار
ماشك، قمن پاس خزدبده كه آغاي م. پادشاهان شته: قواو آدم قراني؟ شته: بلي، قرانم، شته: زه جمع
كنم، قه نفر، فته ناوان ژي دالم. خبرگيري نه اژداران جبفته، كه فېل يا ميايان؟ ار كه پيره رسي، قه
خسر خون آلود كيند كه: اژدار من ماشكم، قه لغده نامن دال. كنكيكين شته كه: من شرط لارم.
پادشاهان پيسته: شتي شرط لاري؟ كنكيكين شته كه: وان آلمان كه ماشك، قه كله آوان غان سكست،
پيه لاست قه كله، سر ده اوسته وستاي. اركاي كه وستاي، زه قواو آدم شفي ايكنم. پادشاهان جمله قه
مردم شهر يكجاي كر. ارچي زور كرات، قه كله نه كلشان رسبندا چكر كرات. تا شاه زاده بهرام پيدا
شي. شازاده بهرامان پيه يۇ لاست پاس ده جايش وستاي. چاك چاك شي كه ناو زماي ژه پادشاهان
پيدا شي. نكاح يه كر قه لغده ليه نه شاه زاده بهرامان. به تخت سلطنت اخايكان نلگبده، تخت نايان
مبارك باد كر كه: زه مؤسفيد شيم، مه تخت سلطنت شته فرمي. به مقصد ابادشاهي پاس رسي.

يُو خُوْش بخت قراي

فيه چفيه، له قراي فيأت. وه يُو قرايان جاند دولت فيه، وه ايديران اچكو چفيه. دولتدار تا بيگه نولد ارگ چكيند فيه. وان كه دولت چفيه خشاوه مېسنان ارگ كيند فيه. اچكو فان چلبت. حيران وزاي كه زه اميشه بيكار چنبم، ارگ كنم، دولت چلارم. وه قراي زه من زه كايان بيرون چنيرد، قطعاً ارگ چكيند، وان دولت لبث. زه مكي ياف كده زه زخمي جاند كارم، من اچكو چش. وه قراي زه من ارگ چكيند، ديقاني چيكند، وان دولت لبث. شتي سر خدا فرمي؟ يُو ميبس خشاوه شي ده زامخاف، كه يواگه درغه. يان شته: قراي زه من خشاوي ارگ ايكيند. تازه وژرم كه ده زامخاف، كاي يواگه درغه؟ وژيت كه يُو شخص يواگه ده زامخاف درېد. شي زفر دستگير كر، پيسته كه: تو شتي بلاي فرمي كه نامن قرايان ده زامخاف يواگه دراي؟ يان شخصان شته كه: زه بخت زه ته قرايان، يه حيران وزاي. شته كه: اي خدايا! نيك بخت آدم وه من قراي كه خيان نواستي. وه بخت اوانغان، ارگ ايكيند. زه اميشه زحمت ايكنم، گذران مكان چي اي. پيسته كه: تو بخت زه من قرايان استاي، وه من بخت كو فرمي كه زه ايم، فاو پراوم؟ يان شته: وه ته بخت ده يُو دو ابكي است.

– زه ايم كه بخت زه خسران پراوم. يان شته كه: اي قه بخت زه خسرانت تو پراوي. شته: تو اي پس بخت اخايكان، ارچي كه ده پانده رسي، غرفا!

– غاشي. زل آغاي ده كاي. ايكر توشهگي، بدرشي. شي ده يُو جاي كه يُو ياسپ ده يُو ميرغه الف خوت. فربه چشي، زخمي فيه. فاي آدم كه لشك آغاي پيسته كه: اي آدم تو كو اي؟ يان آدمان شته كه: زه پشت بخت اخايكان ايم. وه ياسپان شته: ته قه بخت پراوي؟

– انشالله، پراوم. ياسپان شته كه: ته كه قه بخت پرفيبت زه من طرفان پرسا، زا ده يُو جاي يُو ياسپ اميشه سفزه ميرغه خوت، فربه چي اي. فاو كدي سوار چي اي، وه اميشه زخمين. يان آدمان شته كه: غاشي. زل گياشك، شي، رسي ده يُو جاي كه يُو توي درخت است. يان پيسته شته: اي آدم تو كو روان شيای؟

– زه پشت بخت اخايكان ايم.

– اي آدم! تو قه بخت كو پراوي؟ يه آدمان شته كه: نامن قه بخت نجبستي، زه ايم فاو پراوم. وان درختان شته كه: تو شيای قه بختت كه پرفيبت. زه من طرفان پرسا، زا كه: ده يُو جاي يُو درخت لب ده يُو خوگه، اميشه يواگه است، حاصل چلبت. احوال نامن افر! يان آدمان شته: غاشي. زل گياشك شي. رسي ده يُو جاي كه يُو شير دم ده پانده نواستي. يان شيران پيسته، شته: اي آدم! كو ايای؟

– پشت بخت أخايكان ايم. شيران شته كه: تو چرگ آدم كه فه بخت پراوي؟ يان شته كه: فه بخت نامن كايغه نجبشتي. شيران شته كه: تو كه شيأى فه بخت پرفيبت. ژه من طرفان پرسا، ژا: ده يو جأى يو شير است. وان شيران شته: ار چي كه ده دنيا فيه، خورم، زه فربه چشيم. كه وه بخت نه ته شتي ژوت؟ ژل گياشك شي. رسي ده يو ابادشاهي كه وره پايړه داران قأى چغيفده، شته كه: اجازه چش كه تو آيأى. تو اس تا ايام وره كه پادشاه، اجازه عرفا، باد آيأى. فد وره كه پادشاه. پادشاهان پيسته كه: اي آدم شكو آغايي، كو آيي؟

– ژه فلان وطن ان آغاي، پشت بخت أخايكان ايم. پادشاهان شته: اي آدم، تو وپس آيي، فه بخت پراوي؟ يان آدم ان شته كه: فه بخت نامن نجبشتي. زه ايم، فه بخت پراوم.

– تو كه شيأى فه بخت پرفيبت، ژه من طرفان پرسا: دولت عظيمي لبت، پادشاهي ايكنيد، اميشه غمگين است. ژل يه آدم بدرشي. شي رسي ده دؤآبگي، نياست خشاوه. سار پگه وشكاي، گياشك ده دؤآبگي، كه بخت ايانغان ده دؤآبگي است. يان شي، فه بخت پرفي، پيسته كه: تو بخت ژه من استأى، يا شكه فه دير؟ وه بختان شته كه: شته استم.

– تو كه بخت نامن استأى، اس تا ايم قأتي ژه من.

– تو پاس چغوا آى، آى ده كاي كه رسيأى، زه فه خسر رسانم.

– اي بخت! يو جأى يو ياسپ ده يو ميرغه، اميشه سيزه خوت، فربه چي اي. قاو كدي سوار چي اي، مقرر زخم است. وان وه تنبيرش شتي؟

– وه ياسپ است ياسپ باد، قاو كديفه سوار چشي، وه اميشه زخم است. اگر قاو كديفه سوار اي، وه ده يك ساعت يك ماه پانده زغوي. – اي بخت؛ ده يو جأى يو شير است، ژوت كه: ار چي كه ده دنيا فيه، خورم، فربه چشيم. ناوان وه دوايش شتي؟ وان بختان شته: كه تو شيأى، ژا نه شيران: كه ته يو بي عقل آدم گير كرت، قاو خر، تا تو فربه آيي.

– ده يو جأى يو درخت است، لب ده يو خوگه. اميشه ياوگه لبت، اچكو حاصل چلپت. وان درختان شته: ته كه فه بخت پرفيبت، ژه من طرفان پرسا.

– ته ده درخت خزانه استأت، كديفه فرمي كه قاو بكاني، غريقد وه درخت تازه اي، ميوه غريقد. شته كه: ده يو شهر آغاي. يو پادشاهان پيسته كه تو كو آيي؟ من شتم كه پشت بخت أخايكان ايم. شته كه

شيأى قه بختت ژا: پادشاه أستم، سيل ده دنيا جاند ايكرم، دولت اعظيم لارم، أميشه غمگين أستم. وه بختآن شته كه: وه پادشاه ژنكه أستأت، ژنكين شفي كه چقيه، وه أميشه غمگينه أست.

- شيأى، قه پادشاه ژا كه: تۇ ژنكه أستأى، كه ته شفي فرمي أميشه خو شحاله آبي. ژل وه بختآن شته كه: تۇ آى آرچي كه ده پانده پرفيبت، عرفا، آى، زه أسم. ژل چغغد آغأى، رسي ده شهر نه پادشاهآن. پادشاهآن قأى خلوت ايكر، پيسته: تۇ شيأى، قه بخت پرفيبت؟ يآن شته: آه! شته ته قه بخت پرفيبت، پيستت ژه من شتي شته؟ يآن شته كه: وه من بختآن شته: پادشاه ژنكه أست، شفي چلبت، اگر وآى شفي فرمي، أميشه خوشوخته أست. پادشاهآن شته كه: خأى تۇ ژي خو ب شفي نامن. پاس يه نفر چفختي، زه فته چقتم. پادشاه ژوت كه: پادشاهي ايكن ته، دولتم نه ته، قمن فنا وله. يه نفر چفختي. ژل رخصت شي، شي. رسي وره كه وه درخت. وه درختآن پيسته: تۇ شيأى، قه بخت پرفيبت؟ يآن آدمآن شته كه: آه! پرفيم.

- ژه من طرفآن شتي شته؟

- وه من بختآن نه ته شته كه: زير آوان غآن خزانه گۇر كرغه أست. كديفه فرمي كه فاو غريقد، وه درخت تازه اي.

- تۇ ژي خو ب نفر ته دولت بكار چش؟ ستر فيا أستأت، بكن عرفا! يه نفر چفختي كه: نامن دولت بكار چش! ژه ور رسي وره كه وه ياسپ. ياسپآن شته كه: اي آدم تۇ شيأى، قه بخت پرفيبت؟

- قه بخت پرفيم. شته وه ياسپآن كه: نامن شتي جبفته؟

- وآن ياسپآن صاحب چلبت، اگر وآن صاحب فرمي كه فاو زين دي، سوار اي، وه زخم جور اي، قه يك ماه پانده يك ساعت زغوي.

- تۇ عرفا قمن صاحبي كن، سوار آى، فنا. يآن آدمآن چفختيه كه: زه پياده آيم. ژل بدر شي رسي وره كه وه شير. شيران پيسته كه: اي آدم! تۇ شيأى، قه بختت پرفيبت؟

- آه! پرفيم.

- ژه من شتي شته؟

- وه من بختآن شته كه: شير قه يو بي عقل آدم فرمي كه خوت، وه فربه اي.

- تُو ژي خوب بي عقل آدم استاي، شته بي عقل در پيدا چي اي. فته وه بختان شته كه: تُو شيأى ده پانده، ارچي كه پرفيبت، عرفا، ته فه پادشاهي قبول چيكرت، آغياى ده درخت، وره خزانه فيه، فلو چغرفدت. شته بي عقل در پيدا چي اي، فته ژي خرم. شيران فأي خوره.

يۇ باھمت پۇر ژە پادشاھان

قېھ چقېھ يۇ پادشاھ قېھ. پادشاھان يۇ پۇر قېھ. وھ پۇر ستر شي پادشاھان قھ پۇر شتھ: زھ نھ تھ ولھ دالم. وھ پۇران شتھ: زھ خيانم ولھ قنم و قھ تھ ولھ بكاره چلارم. پادشاھان شتھ بدرأى اركو كھ خشه كني خيانت فنا! دولت زھ دالم. وھ پۇران شتھ: دولت بكارچلارم. وتاتان شتھ: پنايت به خدا، اركو كھ آبي. وھ پۇران شتھ: نامن دعا دال تا زھ ايم. پادشاھان دعا ليه. وھ پۇر رخصت شي. شي ده يۇ شھر رسي كھ دأى شھر كديقه چشأت و شھر پا خاك ريز أست. پادشاھ پۇر زغغد جأى چپرقي. شي ده يۇ جأى كھ يۇ زراكه، شتھ: مامي جان! نامن جأى دال! زريكين شتھ: جأى چلارم. پادساھ پۇران شتھ: كھ يۇ گزه راني كن. زريكين شتھ: زنده گي چلارم. پادشاھ پۇران نھ زريكين ليه پيسه زريكه شي ژھ

بازاران خت رخت خواب، زغومي، چای و روغن، آغای نه گایان. خشاوه تیره شي. پادشاه پوران شته: اي مام! دم شهر وه رست خشیات وه رست خدأت. زريکين شته که: اي پورا! دم شهر يو اژدار است که پا فه مردم قتلي کري. پادشاه پوران شته که: وه اژداران کو وه جای اش؟ زريکين شته که: پست ژه شهران يو سارحوض است. که اژدار وره ژم بيگهان ناو بيگهان له مبري، يو ژنکه، يو زونگگ و خوراک ژه اژداران. در بيگه نوت نه پادشاه لغدين نه وزير پوران. پادشاه پوران شته: اي مام! زه ايم فه اژدار مزم. زريکين شته: فه اژدار کديفه ماشکا چکرکنات. پادشاه پوران شته: زه ايم. زريکين شته: اختيارت پادشاه پور دوازه بجه خشاوه شي که فه پادشاه لغده، وزير پور لب ده سار

حوض ترغدي. پادشاه پورآن شته: اي پادشاه لغدا! ورختايه چفرما كه به حكم خداوند(ج) زه فه اژدار مزم. پادشاه لغدين شته: اي پادشاه بچه! اي پيه پانده يت كه اژدار نيرد فته خوت. پادشاه پورآن شته كه: اي سادهغه! بي غمه فرما تو فه سيلش وژر. پادشاه لغدين شته: ماخ ژه مجبور ي ان مله نياستيام كه به زور فه ماخ اقبزدي مله ترغدي. پادشاه پورآن شته كه: اين شالله فته خلاصه كنم. پادشاه لغدين شته: اختيارت. پادشاه پورآن فه پادشاه لغده اله يه كر، اله نياستات. فه پادشاه لغده شته: تو پيه ملان فه من محكم عرفا كه اژدار نغر تو ژه جاي ان شور چخري. پادشاه لغدين شته: غاشي. يو وختي فيه كه وه اژدار ژه سار حوض ان نغر. پادشاه پورآن فه شمشير اخايكان عرفد دريه نه خايين تره زينگاف. اژدار ان فرو خيشكه پادشاه پور قاژه وزير پورآن بدري شيات دم ده يرف نه اژدار ان.

اژدار ان ايدير زور كر كه ياي شيات ده شكامبه نه اژدار ان. فه اژدار وه شمشيران پاره كر. و يو بر ژه اژدار ان چاست ده مشرق و يو بر چاست ده مغرب. پادشاه پور وشكاي خون پر شي. فه ژغاف ژه خسر ان خيشكه بادالي كر. باد عرفد فه پوسر ژه اژدار ان سكست ژيه سر ده شمشير وستاي سرده توي. ژه كراست ان ژه اژدار ان تسمه خيشكه نه شمشيران. باد فه پادشاه لغده رخصته كر. پادشاه لغده شي ده دروازه نه تاتان. تاتان شته كه: اي جوانه مرگ! تو چي رستاي؟ پادشاه لغدين شته كه: اي تات! زه چرستم. فه اژدار يو آمان ماشك. وه تاتان شته: فبل چزا. وه لغدين شته: به خدا تات جان فه اژدار يو آمان ماشك. پادشاه نغر فه لغده شته: چاقان اس نه كاي ان تا اژدار چي ايست فه شهر خراب چكيند. وه لغدين شته: اي تات فه اژدار ماشكات. پادشاه وشكاي دريشي كر، عرفد فه ماشين دار تفاك دم ده لفر نياست. خشاوه روزه شي، وه اژدار مالوم كشي. جيفته آدمي كه: ايأت وژرات كه اژدار شتي شي كه در خشاوه وه من لغده آغاي شته كه: فه اژدار يو آمان ماشك. نفر شي كه اژدار چاستي فه پوسر ژه اژدار ان سكستي سر ده توي وستاي. خبر افر نه پادشاه ان كه: اي پادشاه! مزگايي دال كه فه اژدار كاي فه ماشكي. پادشاه ان فه جار چي جيفته كه جار دي كه ژه اقده ساله گان تا هفتاد ساله جمع اي كه من والو لارم. جار چي ان جار ژيه كه: ژه اقده ساله گان تا هفتاد ساله جمعي ايأت كه پادشاه ان والو لبت. مردم جمع شي. پادشاه ان والو بنا كر. بزكشي، قوستين گيري ده مايدان شروع شي. پادشاه ان شته: مباركتان فرمي كه فه اژدار كييم آمان فه ماشكي. مردمان خوشي كرات كه: الهي شكر كه ژه غمان خلاصي شيام. والو ليه پادشان فه مردم شته كه: اركاي كه فه اژدار ماشكي ايست ده مايدان كه زه فه لغده يم دالم ناو آمان. چپند نغري وشكايأت يوغان شته كه: من ماشكم. وه ايدير ان شته كه: من ماشكم. پادشاه ان شته: نه، قبول چلارم. اركاي كه ماشكي فه نشانش نامن افيت. مردم شيات اركاي فه شمشير اف زيات ده اينه آغايأت كه ماخ فه اژدار ماشكام. پادشاه ان شته: نه قبول چلارم. اركاي كه فه پوسر ژه اژدار ان عرفد پيه يو لاست ده ته وستاي وه لغده ژه من ناو آمان. فه

پوسر ژه اژداران گای فە موژبڤدا چکرکرات. پادشاه لغدین شته که: ای تات! وان آدمان که فە اژدار ماشکي نشان لبت. پادشاهان شته که: شتي نشان لبت؟ پادشاه لغدین شته که: وان آدمان ژه اژدار کراست ان تسمه خیشکە، بند نه شمشیران. پادشاهان شته که: وه آدم کو شي؟ پادشاه لغدین شته که: ده زري گای شي. پادشاهان جڤفته نفر که: ابييت وژريت ده زري گای که کديقه است يا چش؟ نفر شي ده زري گای که یو پادشاه زاده نیاستي. وه نفران شته: ای پادشاه زاده! فە ماخ پادشاهان جڤفته که پادشاه زاده ایست نه ملان. پادشاه زاده وشکای شي نه ور که پادشاه. رسي وره که وه پادشاه. سلام کر نه پادشاهان. پادشاهان شته: ای آدم! تو شکو پيدا شیای؟ نه کو آبی؟ پادشاه زادهغان شته که: زه سيل ایم. پادشاهان شته که: ای پادشاه زاده! فە اژدار ته ماشکت؟ پادشاه زادهغان شته بلی صاحب. پادشاهان شته: ته ماشکت، اس فە نشانش دال! پادشاه زادهغان نفر فە تسمه که ژه اژداران غرڤدي فیه. شته که: نپمله وه نشان ژه اژداران. پادشاهان ده مجلس شته که: ای پادشاه زاده! وه لغده ژه من نوش جان تکان. پادشاه زادهغان دای شهر یو بیارخنده فیه. فە پادشاه لغده لیه نه بیارخندهغانش. پادشاه پوران شته: ای بیار خنده! زه مله یو مجنون بید نیانم نشانی. خیانی ایم. ار وختي که مجنون بیدان وه برگ خزان شي تو دبال نامن اس، خبر غرڤا! پادشاه پوران مجنون بید نیبنده، خیانی رخصت شي. فە برادرخاندیش شته پنايت به خدا زه شیم، بی هوده چفرمي. پادشاه پور بدرشي. شي ده یو داشک، یه زغرای. وره یو چنار فیه. ته ده چنار یو خوگه فیه. شي ده خوگه نیاست، یوگه شپنده. ده ساغه نه چناران نیاست ودرای. باد ژلان وشکای که ده چنار یو صدا است. وژر که چوژي ژه سي مرغین. پادشاه پوران وژر که وای آه و فغان کنات. اله یان اندیشه کر که: مه شتي سر است؟ پاس فە زمین وژر، که اله یو ایژ است، یان فە ایژ ژیه ماشک. سي مرغه ده پاس کوهي قاف شغه فیه. سي مرغین فە صدا ژه چوژیاف نغشک ژلان یو آسیاب سنگه غرڤد آغای، که سکه چنار یو آدم نیاستي. سي مرغین شته: فە دشمن ژه خسران پرقیم. یه ار سال فە چوژیاف ژه من قتلي کیند. فە آسیاب سنگه احواله غه کنم، فای دوّم، مزّم. وه چوژیاف شتات که: ای نبن! یان آدمان فە ماخ ژه ماشکواوان خلاصي کر. اگر نه، ایژان فە ماخ ماشکي فە. سي مرغین فە آسیاب سنگه یای لره لغبنده. خیانی آغای وژر فە مُرده ژه ایژان. فە پادشاه پور شته: ای آدم، ته فە ایژ ماشکت؟ پادشاه پوران شته: بلی سي مرغ! سي مرغین شته که: ای پادشاه پور! شتي مقصد لاري؟ پادشاه پوران شته: من یو عاشقه لارم، ایدیر مقصدي چلارم. سي مرغین شته که: وه ته عاشقه ده یو باغ است. پادشاه پوران شته که: وه باغ کو فرمي؟ سي مرغین شته: زه نجاشم. سي مرغین شته: یو ژه من چوژیاف غرڤا بدري به خیر. پادشاه پوران شته: نامن بکار چش! سي مرغین شته که: اس سکه قازر غافم نبنا. وه پادشاه پور وشکای، نه سي مرغین سکه قازر غاف نیاست. سي مرغه وشکای بیه اهوای بدره شي، رسي ده باغچه نه پري زادین. فە پادشاه پور شته: تو مله نبنا، پري زاده نیرد، ایست سيل ده باغچه. پادشاه پور شي

لب ده سر حوض نياست. پري زاده ژه گأى آن نغر كه يو جوان لب ده سر حوض نياستي. پري زاده شي ور كه وه پادشاه پور، شته: اي آدم، تو مله شكو پيدا شياى؟ اى ژه ملان كه مله يو ديو ايست، فته خوت. پادشاه پوران شته كه: اي پري زاده! من غم ژه ديوان چلارم، زه خالص به ديدار تكان غان آغاي. فته لشكم، وپس اگر ديو خوت ام غم چلارم. پري زادين شته كه: ديو زوراوور ته زورت نه ديوان چرسي. پادشاه پوران شته كه: ديو كو شي؟ پري زادين شته كه: ديو به شكار شي، وپس ايست. پادشاه پوران شته كه: پيه كو ايست؟ پري زادين شته: پيبنه ايست. پادشاه پور وشكاي شي دم روى ديوغان نياست. فيه كه وه ديو آغاي، ديوان شته كه: الهي شكر كه زه كم زور شيم. وپس فه آدم زه خرم زورم بالاي. پادشاه پوران شته كه: اي ديو! ار زوري كه لاري زه ده مايدان ايستاد استم. ديوان شته: حمله كن! پادشاه پوران شته: تو ديو، زه آدم. تو پيره حمله كن باد نوت نامن، زه حمله كنم. ديوان شته: زه حمله كنم تو خاك باد ابي. پادشاه پوران شته: پنا به خدا. ديوان حمله كر، ژيه فه پادشاه پور. پادشاه پوران فه ديو غرقد بند پيه لاست. فه شكور ديوغان غرقد. پاس نوأت نه پادشاه پوران شي. پادشاه پوران شته: اي ديو! ته نوأت خلاص شي! ايستاد فرما كه زه حمله كنم، هوشت بجا فرمي. ديوان شته كه: اي آدم تو ده حمله مكان ايستاد قياى، زه ده حمله تكان ايستاد ايم. پادشاه پوران خيشكه فه شمشير ژه غلافان حمله كر، ژيه فه ديو. ژه ديوان فه پوسر لره لغبنده. باد فه ديو غرقد پيه لنگ ياي فه مرده ديوغان كناره لغبنده. پاس چغقد آغاي اله كه پري زاده. پري زاده وشكاي شته: شاه باس نه ته پادشاه زاده! غرقد يو دسمال فه روى ژه پادشاه پوران پاكيزه كر. شته كه: اي پادشاه پور! اس مله نينا! پادشاه پور شي سكه چپركات نياست. پادشاه پوران شته: پري زاده، نامن يو چاي تيار كن! پري زادين شته: چاي تيار استم. پرزادين شي افر چاي نه پادشاه پوران باد پادشاه پور قاتي ژه پري زادين وشكايات، شيأت ده باغچه. ژه وران چغقدات آغايات نه گأى آن. پادشاه پوران شته: پري زاد نامن فه چپركات راست كن كه زه نلقم. پري زادين فه چپركات جور كر. پادشاه پور نواست، شته: الهي شكر كه من فه خاي عاشقه پرفيم. يو چبند دقه اله قناعت كرات، باد ژلان وشكايات، رواني شيأت نه وطن آن. پادشاه پوران شته كه: اي پري زاده! اس تا ايام نامن تات وطن آن. پري زادين شته: اختيارت اركو كه ابي، زه قاتيب استم. پادشاه پور وشكاي، فه ياسپاف زيني كر، فه پري زاده شته: وشك سواره اى تا ايام. پري زاده وشكاي سواره شي. پادشاه پور قاتي ژه پري زادين سوار شيأت، ژلان حركت كرات، بدري شيأت نه وطن آن. شيأت رسيات، ته ده چنار خاقدات. ژيات خيمه نياستات خشاوه. سار ژلان غرقدات ژه سيمرغين فه چوژي، سوار شيأت بدري شيأت. رسيات ده پادشاه لامه. پادشاه آن شته كه: وه پادشاه بچه آغايي. قاي وژريت كه مله نيبت يا اي نه تات وطن ائش. پادشاه لغده آغاي فه پادشاه پور پيسته كه: اي پادشاه پور! تو مله نيني يا اى نه تات وطن ائنت؟ پادشاه پوران شته كه: زه ايم نه وطن آن. پادشاه لغدين شته كه: ته نماخ

جاندي نيڪي ڪرت. وٽس اڇي ڪه مقصد لاري ٿا! پادشاه پوران شته ڪه: من مقصد چلارم. پادشاه لڳهه شي ور ڪه وه تات شته: اي تات، پادشاه پور ٿوت ڪه زه ايام نه وطنان، مله زه شتي ڪنم؟ پادشاه وشڪاي نايان جاندي دولت بار ڪر، شته ڪه اي پادشاه زاده! مه دولت ٿه من نه ته نوش جانتي. پادشاه پوران شته ڪه: اي پادشاه من مقصد نه دولتان چلارم، من ڪار سواب ڪرم. پادشاهان شته: مه دولت ٿه من طرفان نه ته سوغات است. پادشاه پوران شته: خوب. وشڪاي پادشاه پور قاتي ٿه پري زادين سواري شيات، ڦه دولت ٿه پادشاهان عرفدات، ٿل حرڪت ڪرات قاتي ٿه پري زادين شيات نه خاي وطنان. رسيات ده خاي پادشاهي. ڪه اله خبر يايات نه پادشاهان ڪه: اي پادشاه! پورت آغاي. پادشاهان شته ڪه: ڪو وه پور ٿه من آغاي؟ اله وه نفراف شنات ڪه: وه پور شته بيرون ده دروازه ڦريندي. پادشاه وشڪاي شي ڦه پور ٿه بيرونان اڦزده نه درون نه قلعهغان. پادشاهان شته ڪه: الهي شڪر ڪه من لايق پور لارم ڪه شي، نه خايين وله ڦه پري زاده اڦزده. پادشاهان جاندي والويه نه پوران.

پادشاه پور عاشق شي نه جهود لغدين

ڦيه چڦيه پادشاه ڦيه پادشاهان يو پور ڦيه. پادشاه پور ده مکتب بخېند. پادشاه پور نه جهود لغدين عاشق شي. پادشاه پوران ڦه جهود لغده شته که: اي جهود لغد، تانت کڦه که شي ڦه من تو خبر کن. جهود لغدين شته: صيخ، تاتم سار اي باد زه فته خبر کنم. پادشاه پور شي نه کاي ان پادشاهان شته که اي پور، ته اي قازه جهودان نه سوداگريان تا ته ڦه وطناف ويني، اسي. پادشاه پوران شته اي تات! زه ناجور استم کڦه چايم؛ پادشاهان شته که ناجور استاى چي اي. سار جهود شي نه سوداگريان. پادشاه پور شي ده بازار که جهود لغدين جېفتي آدم که پادشاه پور ايست. پادشاه پور وشکاي شي نه ور که جهود لغده. جهود لغدين شته که اي پادشاه پور تاتانم ڦه لقراف محکمي کريي که کڦه چي ايست مله که وه لغدهيم. پادشاه پوران شته که: اي جهود لغد، زه ڦه لقراف که شيم محکمي کنم باد ايم. جهود لغدين شته: غاشي! پادشاه پوران اله قاتي ږه جهود لغدين ملاقات کرات، نياستات تا خبري شيات که جهود اغاي ده دروازه. جهودان ږيه ده لقر، وشېږده که: اي لغد، ڦه لقر اله کن. جهود لغدين ڦه پادشاه پور شته که: اي پادشاه پور! جهود اغاي ده لقر! وېس تو شتي کني؟

– زه ايم ده اچپاچ ده لقر. تو اي ڦه لقر اله کن. جهود که لغاي نه درونان، زه نيم نه بيرونان. جهود لغدين شي ڦه لقر اله کر نه جهودان. جهودان شته که: مه ده کاي کدي قاتي شته؟ جهود لغدين شته که: اي تات، قاتي ږه من کدي چشات. جهودان شته که: من ڦه لقر نشان کريم. وېس وه نشان ږه من

چشأت. جهود لغای نه کای آن، پادشاه پور نغر نه بیرؤنآن. جهود چغغد که پادشاه پور نغر، جهود آن فه پادشاه پور زفر. پادشاه پور رست، شي نه بازار آن. جهود آن فه پادشاه پور کوشش کر که زه قای غرقم. پادشاه پور گشک کوییا. جهود گشک باشه، فه پادشاه پور زفر که: زه فه کوییا غرقم. پادشاه پور ژیه ده ته، گشک یورزن. جهود گشک کریه، جغد فه یورزن خلاص کر. ژه یورزن آف وزایات له لانه غي. وپس ژوت: اگر فمه غرقم، چي که فیرمي وه لانه غه. اگر قاوه غرقم، چي که فیرمي مه لانه غه. جهود آن غرقد فه لانه غه که پادشاه پور گشک گل دسته. قای وییان وجبته تره هوای، قد، ژیه نه یو ژنکین ده لاند. یای غرقد، بوی کر. یه گل جاند خش بوی فیه. یای ژنکین شته: ای یخی! مه عجاب گل دسته خوش بوی است. تو غرقا، فم بوی کن که مان چرگ بوی لبت. وای ژنکین شته که: ای یخی! دال نا من تا زه بوی کنم. وای لیه نه ایډیرین. وای غرقد، بوی کر، شته که: عجاب خوش بوی است. جهود پاس گشک آدم، آغای پیه لفر، شته: فه گل دسته ژه من نفریت! جهود آن وشبقد که: فه من گل دسته چاقان نفریت. یاف نفرات، ژیات پیه گل دسته فه جهود که یه گل دسته گشک پارگ. جهود گشک پشکه. زفر فه پارگ که: زه قای غرقم. پارگ شي، لغای ده سورف. پشکه حیرانه وزای: زه مله شتي کنم؟ پاس چاره چش، چغغد، شي نه کای آن. ده کای فه لغه شته که: ایډیر اگر فه پادشاه پور ته مله لکرت، زه فته مزم. وه ژوت: فه من اگر مزي ام من بغیر ژاوان زنده گی ایډیر چلارم. اختیارات فه من مزي یا لکني. زه بغیر ژه پادشاه پور آن یو ساعت تاقت چلارم. جهود آن اندیشه کر که: زه اگر فه لغه مزم، چرگ اي. اگر چمزم، زه قای ه شتي کنم؟ پادشاه خبر شي که جهود آن فه پورش زفري که: زه فه پادشاه پور مزم. پادشاه آن طلوي، فه جهود شته که: ای جهود، تو فه من پور چي مزي! جهود آن شته که پادشاه ته پور آغای نه دزدی آن. پادشاه آن شته: ای جهود داراي شته من جاند لارم که زه پادشاه استم. وه من پور چي ایست ده ته کای نه دزدی آن. جهود آن شته: آواز فه پورت، پرسا که: تو نه جهود کای آن نه که شیای؟ پادشاه آن شته: غاشي.

پادشاه آن وشبقد فه پور که: اس مله. پادشاه پور آغای وره که پادشاه.

– ته نامن پور، تو ده جهود کای شیای نه دزدی آن؟ جهود ژوت که: پادشاه، وه ته پور آغای ده من کای نه دزدی آن.

– ای تات! زه ده جهود کای چقیم. جهود آن فبلي ژوت. زه ده بازار فیم که جهود آغای، فه من شته که: تو ده من کای نه که فیای؟ من شتم که زه ده ته کای چقیم. جهود آن فه من شته که: ایډیر اگر فته تره دروازه لشکم، مزم. پادشاه آن شته که: ای جهود! تو فبلي جاند چراژن!

– ای پادشاه! پاسان اگر فه پورت ماشکم، پشیمان چای.

– تۇ بە چە دىللىق قە پۇر ژە من مزي؟ جھۇدان شتە: اگر وه ته پۇر تره من حولي قريپ آغاي، خاماخا كه زه قە ته پۇر مزم.

پادشاهان شتە: اگر ژە من پۇران كيپم گنا قە لشكت، تۇ قە من پۇر مزا! اگر نه، زه فته مزم. جھۇدان شتە: پادشاه، قە پورت ايدير ژە كايان چلك تا ده بيرون نيرد. پادشاهان شتە: غاشي. قە پادشاه پۇر وه تاتان شتە كه: اي پۇر! تۇ ژە كايان بيرون چنيا! اگر نغراي، جھۇد فته مېشك. پادشاه پۇران شتە قە تات كه: اي تات! من بغير ژە جھۇد لغدين زنده گي چلارم. جھۇد قە من اگر زنده پۇست كيند، زه پاس ژاي تصميمان چگيارم. پادشاهان شتە كه: اي پۇر! تۇ قناعت كن، زه قە جھۇد رازي كنم، قە لغده ژە جھۇدان نه ته دالم. پادشاه پۇران شتە كه: اي تات! زه حيوان چشم كه تۇ قە من بازي دالي. اگر تۇ قە جھۇد لغده نامن چدالي، زه ژە وطنان فرار ايم. پادشاهان قە وزير جيفته كه: اي وزير تۇ اي ده جھۇد كاي، قە جھۇد ژا كه: پادشاهان جيفته مله كه ته كه جھۇد قە لغدهيش ديلد نامن پۇران. جھۇد ژوت كه: زه شتي مهتاج نه پادشاهان كه زه قە لغده نه پادشاه پۇران دالم؟ وزيران شتە كه: پادشاه به رضايبت اگر فرمي قە لغده يت ديلد نه پۇران، نه ته ار چي كه بخواي دولت ديلد. جھۇدان شتە كه: زه قە لغده چدالم. جھۇد لغدين شتە كه: اي وزير! قە من يا تاتم مېشك، يا زه قە پادشاه پۇر شفي كنم. جھۇد مجبور شي، شتە كه: اي وزير! پادشاه پۇران قاتي ژە من لغدين رابطه فيي. زه شتي كنم؟ اي وزير، قە پادشاه ژا كه: برابر ژە داراي انش نامن ديلد. زه قە لغده دالم نه پۇرانش. وزير وشكاي شي وره كه پادشاه، شتە كه: اي پادشاه! جھۇد ژوت كه زه قە داراي ژە پادشاهان برابر باخشم. پادشاه ژوت كه: جھۇد ايست، قە داراي ژە من تقسيم كيند، قە لغده يش اقبزد نه پۇرانم ديلد. جھۇد آغاي، قە داراي ژە پادشاهان تقسيم كر، غرقد، شي نه كاي انش. قە لغده ليه نه پادشاه پۇران. پادشاه پۇر قاتي ژە جھۇد لغدين شيات ده خلوت كاي.

باد ژوان يۇ مؤسفيد پيدا شي، شتە كه: اي پادشاه! تۇ قە پادشاهي به پيري قبول لاري يا به جواني؟ – اي مؤسفيد! تۇ ملت دال تا زه ده كاي ايم، باد قە جواب شتە اقرم.

– چابك اي قە جواب ژە من اقر. پادشاه وشكاي، شي نه كايان، شتە نه ولين: اي ژنكي! يۇ مؤسفيد ژوت كه: پادشاه، تۇ قە پادشاهي به جواني قبول كني يا ده پيري؟ پادشاه ولين شتە كه: اي پادشاه، به جواني اركو گاداي كني، وه رۇزت تير اي. اگر مؤسفيد شي، باد رۇز تكان تلخ اي. تۇ اي، ژا كه زه قە پادشاهي به پيري قبول لارم، به جواني نه. پادشاه شي نه مؤسفيدان شتە كه: اي مؤسفيد، من قە اپادشاهي به پيري قبول كرم. مؤسفيدان شتە كه: وشكا ژە تختان، بدر اي! پادشاه چغقد، شي نه كايان. شتە قە وله كه: اي ژنكي! وشكا تا ايام. پادشاه ولين شتە كه: اي پادشاه! قە پۇر خبر كن تا

أيام. پادشاهان شته: آى، ژا تا ايست كه آيام. پادشاه وله شي وره كه وه پور، فه پور شته كه: اي پور! وشكا تا آيام كه ژه ماخ لاستان پادشاهي خلاص شي. پادشاه پور وشكاي، دريشي كر، فه جهود لغده شته كه: اي جهود لغدا! وشكا كه آيام. جهود لغده وشكاي، شته كه: پادشاه پور! فه ايدير وله يت شتي كني؟ پادشاه پوران شته كه: فاوه قاتي فنام. جهود لغدين شته كه: اي پادشاه لغدا! وشكا كه آيام كه ژه ماخ پادشاهي خلاص شي، ژيام به گادايي. وشكايات حركت كرات، ژه شهران نغرات، بدري شيات. ده يو داشك كه ناياف ناوخت شي، وزايات ده يو داشك خشاوه. پادشاهان ژيه خيمه نه خسران، پادشاه پوران ژيه نه خسران، اله وزايات خشاوه. خشاوه پادشاهان قازه ولين مصلحت كرات كه: فه ماخ قاتي ژه جهود لغدين، پادشاه لغدين ار كو فرمي مزات، چرگ كه ياي جانده صاحب سورتې. اگر وه پور قاتي ژه ماخ اي، قاي اف لکنام ده داشك. اگر قازه ماخ چي اي، وه قربند، قاتي ژه ولافش. ماخ قاتي ژاوان چايام كه فه ماخ مزات. پادشاهان شته: فه پور وشاو تا مله ايست كه ماخ ژاوان پرسم كه وه شتي جواب نه ماخ ديلد. باد ماخ آيام. پادشاه وله وشكاي شي وره كه وه پور. فه پور پيسته كه: اي پور! اس كه فته تانت وشبفد. پادشاه پور وشكاي شي وره كه وه تات. وه تاتان شته كه: اي پور! تو فه ماخ لکني دم داشك يا فه ولافت؟

وه ژوت: زه قاماف اگر لکنم، مردم ژوت كه پادشاه پوران فه تات قازه نبنين لكر ده داشك ميانپاچغي. اگر فه ولاقم لکنم، مردم ژوت كه پادشاه پوران فه ناموس اخيكان قد ده داشك لكر. خيان رست قازه تاتان بدر شي كه قاماخ كديفه چمزات. زه چرگ كني؟ پادشاهان شته كه: خاناخا تو ژه ولاف گيار، اس قاتي ژه ماخ كه ماخ مؤسفيدي شيام، نا ته تات و نبنه استام. پادشاه پور مجبور شي، شي ده خشاوه فه ياسپاف زيني كر، آغاي فه تات قازه نبنين سوارې كر. خياني فه دريشي ژه خسران خيشكه، وستاي قازه شمشيران نه جهود لغدين ده قزني. خياین سوار شي، قاتي ژه تاتان، ژه نبنين. فه پادشاه لغده قاتي جهود لغدين خبري چكرات، لكرات ده داشك. پادشاه قازه پوران بدر شي.

خشاوه روزه شي، جهود لغده بيداره شي كه پادشاه پور ده خيمه چشات. وژر كه دريشي وه شمشير پادشاه پوران ده قزني وستاي، پادشاه پور خيان چش! جهود لغده حيرانه شي كه: زه وپس دم داشك شتي كني؟ زه خياني ژنكه، فه من ارکدي قربند كه مه ژنكه. جهود لغدين فه پادشاه لغده بيداره كر كه: اي پادشاه لغدا! وشكا كه پادشاه قازه پوران بدر شي، قاماخ لكري ده داشك ميانپاچغي. پادشاه لغدين شته كه: اي يخي، وپس ماخ شتي چاره كنام؟ شته كه وشكا، تو دريشي كن، زه ملخ ژي آيام. پادشاه لغدين شته: اي يخي! ژه من رويان الخ ارگي چي اسات. جهود لغده ژوت: وپس دم داشك ماخ شتي كنام؟ پادشاه لغدين شته: اختيارت، ار رقم كه ايکني، تو قزاني.

– تۇ نامن قناعت كنى كه زه شفي، تۇ وله. پادشاه لغدين شته: صد قېر! جهۇد لغدين وشكاي دريشي كر، غرقد قه قمچين، قه پادشاه لغده ژيه، شته كه: وشك تا ايام. پادشاه لغدين قه پوسر چشكاييه. باد جهۇد لغدين دلش پرشي كه پادشاه لغده ار رقم كه ايكنم، قناعت كيند. باد ژلان قه ياسپاف زيني كرات، جهۇد لغده مېر، پادشاه لغده ژنكه بدري شيأت. رسيأت ده يو پادشاهي كه پادشاهان ده بار كرى، نياستي. وزيران شته كه: اي پادشاه، يه آدم كه آغاي، چي كاره فرمي كه دم شهر پيدا شي؟ پادشاه پوران شته كه: ار كه است، يه آدم پادشاه زاده است. وزيران شته كه: قاي ابيت پرسيت كه كو آيي؟ نفر شي پيسته كه: اي آدم! تۇ كو روان استاي؟ يان شته: زه سيل ايم. يه نفران شي، شته نه پادشاهان كه: يه آدم پادشاه بچه ژوت كه: زه سيل ايم. پادشاهان شته كه: يه نا من مهمان است. جبفته نفر كه: اي، قاي پادشاه زاده ژا تا ايست مهمان نامن. نفر شي شته كه: اي پادشاه زاده! فته پادشاهان مهماني طلويي. پادشاه زاده وشكاي قازه آدمان شي نه پادشاه گايان. پادشاه ژوت: اي پادشاه زاده! تۇ كو سارگردان شي؟ پادشاه پوران شته: زه سيل ايم.

– دُر ته نامن مهمان استاي، پادشاه بچه قاتي ژه پادشاهان شي نه پادشاه گايان. سار ژلان حركت كر. شي ده يو داشك كه اله يو آدم ژوت كه: قه من پادشاهان جبفتي كه تۇ خبر ژه ميراكان افر. پادشاه پور ژوت پادشاه نه ته شتيقه ديلد؟ يه ژوت كه نامن قه لغده ديلد. باد ژلان شيأت، رسيأت ده يو پادشاهي كه اله پادشاه شي به شكار. پادشاه پور شي كه پادشاه. ژه وران ايست ده پانده نايان رسي. پادشاه ژوت كه: اي پادشاه زاده! تۇ كو اي؟ پادشاه پور ژوت كه: زه سيل ايم. پادشاه قه وزير ژوت كه: اي وزير! مه پادشاه زاده لايق نامن لغدين. وزير ژوت كه: اي پادشاه! قه لغده دال نايان پادشاه زادهغان، تا ديوانه اي. خبر ژه ميراكان افيت. سار اي ده پانده مري. پادشاه ژوت كه: جانده خوب! پادشاه زاده قنام قاتي ژه خسران، قه لغده دالم نه پادشاه زاده گان. باد ژلان شيأت، رسيأت ده پادشاه گاي، پادشاهان ناي پادشاه زادهغان گاي علايد ليه. شته: اي پادشاه زاده! من يو لغده لارم، اگر بكاره فرمي، زه نه ته دالم. پادشاه زادهغان شته كه: اي پادشاه! زه سيل آغاي. نامن وله بكاره چشات. من ژه خسران وله لارم. پادشاهان شته: اي وزير، مه پادشاه زاده شتي ژوت؟

وزير ژوت كه: اي پادشاه زاده! تۇ قه پادشاه لغده فنا وله، كه پادشاه لغده جانده قابله، صاحب سورتته. وه پادشاه نه ته ام قه لغده ديلد، ام دولت ديلد. پادشاه پوران شته: اي وزير! زه قاتي ژه خاي ولين مسلت كنم، سار ار جوابي كه قيه، نه ته ژايم. وزير ژوت كه: جانده خوب، تۇ قازه ولين مسلت كن! سار پادشاه پور شي ور كه وزير. شته كه: اي وزير زه قه پادشاه لغده قنم، به شرطي كه پادشاه قه لغده لكيند كه زه نه وطنان قنم.

وزیران شته زه ایم وره که وه پادشاه، فه پادشاه ژایم: ای پادشاه! تو فه لغده لکنی که یه پادشاه زاده
 فیند نه وطن آن؟ وزیر شی وره که پادشاه، سلام کر نه پادشاه آن، شته فه پادشاه که: ای پادشاه! تو که
 فه لغده نای آلمان دالی، یه آدم ژوت که: زه فه پادشاه لغده فتم به شرط که پادشاه لکیند که زه نه
 وطن آن فتم. پادشاه آن شته: ای وزیر! خوب، زه لکنم فه لغده که پادشاه زاده فیند نه خای وطن آن.
 وزیر آغای وره که پادشاه زاده، شته: ای پادشاه زاده! ماخ شرط لارم: اگر فه شرط ژه ماخ پره کرت
 ماخ فه لغده لکنام، تو فنی نه وطن آن. پادشاه پوران شته که: ای وزیر! ته شتی شرط لاری؟ وزیران
 شته: ده جنگل یو شیر است، ته اگر فه شیر نه ماخ زنده افزددت، ماخ فه لغده لکنام که فنی نه
 وطن آن. پادشاه پوران شته که: شیر فه آدم خوت. وزیران شته که: اختیارت. پادشاه پوران شته:
 وزیر، تو ای، زه ایم نه ور که شیر. پادشاه پور وشکای، دریشی کر، روان شی نه جنگلان. وه ولین
 شته که: ای پادشاه زاده! تو ای نه ور که شیر، فته خوت، زه مله شتی کنم؟ جهود لغدین شته که: ای
 پادشاه لغد! پناه تکان به خدا! زه ایم نه ور که شیر.

جهود لغده وشکای، شی ده یو داشک که وره یو خوگه. ده خوگه شبنده یاوگه. یک ساعت ده خوگه
 نواست، بیدار شی، شته: ای خدا! زه وره که شیر ایم، شتی چاره کنم؟ اله یو مؤسفيد پیدا شی، شته:
 ای جهود لغد! تو وره که شیر ای که رسیای فه شیر ژا: به حق سلیمان پیغمبر غان قسم که تو فه من
 غرض چغرفا که پادشاه آن قازه من شرط لبت. وه مؤسفيدان لیه فه دستمال ژه خسران نه جهود
 لغدین، شته که: ده جنگل شیای، وره نینا، فه دستمال ده شاخه ده درخت سخت کن که شیر فه بوی ژه
 دستمالان پرېقد، ایست. باد تو غرقا فه دستمال، بنرای فېر ده پوسر نه شیران ساو. تا وه شیر نه ته
 آرام ای. تو فه شیر غرقا، فنا نه ور که پادشاه. جهود لغدین فه دستمال ژه مؤسفيدان غرقد، شی نه
 جنگلان، رسی ده جنگل، فه دستمال سخت کر ده شاخه نه درختان. شیر غرمبش کرده آغای. جهود
 لغدین فه شیر قسم لیه: ای شیر! به حق سلیمان پیغمبر قسم تو فه من غرض چغرفا که من قاتی ژه
 پادشاه آن شرط لارم. شیران وستای فه لاستاف ده زمین. جهود لغدین وشکای، غرقد فه دستمال، سېقد
 بنرای فېر ده پوسر نه شیران. باد غرقد فه شیر، شی نه ور که پادشاه.

رسی وره که پادشاه، سلام کر نه پادشاه آن، شته: ای پادشاه! نی مله، وه به کاری تکان. پادشاه آن
 شته: ای پادشاه زاده! تو تکلیف زیاد کرت! آس، نینا! پادشاه پور شی، نیاست وره که پادشاه. پادشاه آن
 فه وزیر شته: ای وزیر! تو ایدیر فم پادشاه زاده جبر چدال! وزیران شته: ای پادشاه! من قای پادشاه
 زاده آزمود کرم که یان غیرت مردی لبت یا چلېت. من ایدیر قای پادشاه زاده غرض چلارم.
 پادشاه آن شته که: آقازیت فه پادشاه زاده تا نکاح کنم. فه لغده دالم نه پادشاه زاده غان. وشېقدات

ڦه پادشاه زاده: اُس، كه پادشاه فته ژوت، ايست مله. پادشاه زاده وشكاي، شي وره كه پادشاه، سلام كر: اسلام علكيم، اي پادشاه مهربان! پادشاهان شته: و عليكت به سلام، اي فرزندي نازنين! اُس نبنا مله. پادشاه پور شي، نياست وره كه پادشاه. پادشاهان ڦه لغده نكاحيه كر، ليه نه پادشاه زادهغان. پادشاه زادهغان ڦه پادشاه لغده نه خاي گايان.

باد ژلان ڦه پادشاه لغده شته كه: ماف مله نښيت، زه ايم څه دبالان نه خاي برادر خوانان پادشاه لغده ژوت: اي پادشاه زاده! شته تا وپس له ميين چشپي، تو كو اياي؟ پادشاه پور ژوت كه: من شرطي لارم. تا وه شرطم پره چي اي، زه ڦه ملان څه خسران اله چكنم. پادشاه لغده ژوت كه: اختيارت، زه ايم وره كه تاتم تا نه ته آغايوان. پادشاه پور ژوت: غاشي. پادشاه پور ژل وشكاي، شي نه ور كه وه برادرخوانش. شي ده يو شهر رسي، اله ڦه ياسپ ده سحراي ترغد، خيان شي ده بازار سيل. شي ده يو كله پزي كه پادشاه پور وره پايډو نياستي. پادشاه پور نياست، ڦه كله پز شته: تو نامن يو خراك څه كلهغان افر! كله پزان عرفد يو خراك، ياي نه پادشاه پوران. پادشاه پوران شته كه: اي كله پز! تو ڦه پايډو څه خسران نامن چيلاري؟ كله پز ژوت كه: من قاي جاند قيمت عرفديم. وپس قاي نه ته ليا چكركنم. پادشاه پور ژوت كه: اي كله پز! به زور څه آپيرانت ڦه پايډو فتم نه خاي نفر خدمت. كله پز حيران شي كه: پادشاه پور زوراور څه من، ڦه پايډو به زور فيند. شته كه: اي پادشاه زاده! نامن بيبست هزار پيسه دال، باد پايډو څه من قنا! پادشاه زادهغان شته: اُس تا دالم پيسه نه ته. ليه نه كله پزان ڦه پيسه، شته: ڦه شاگرد ڦه خسرش جافا تا ايست كه ايام. كله پزان ڦه شاگرد څه خسران شته كه: اي شاگرد! تو اي قازه پادشاه پوران. وه شاگردان شته كه: زه قازه پادشاه پوران شتي كنم؟ كله پزان شته كه: فته پادشاه پوران نه خايين نفر خدمت عرفد. كله پزان ڦه پايډو څه خسران جبفته قازه پادشاه پوران. پادشاه پوران عرفد ڦه پايډو څه كله پزان فد ده حمام، قاي حمام ليه. څغي ژايان بدالي كر. ايدير څغي آغډېډه. ژل نغرات، شيات ده يو باغ.

قاي نفر پادشاه پور پيستنه: تو تات يا نښه لاري يا چلاري؟ وه نفر خدمتان شته كه: من تات و نښه استات. پادشاه پور ژوت: ته وه تات و نښه كو؟ وه نفر خدمتان شته: واي قازه يو ادمان نياستي مزدوري. پادشاه پور ژوت كه: ماف چي كارگي قياف كه مله مزدوري نياستاف؟ وه نفر خدمت ژوت كه: زه پادشاه زاده قيم، تات څه من پادشاه ڦيه. څه ماخ لاستان آپادشاهي شي، ماخ ژيام به غريبي. پادشاه پور (جهود لغده) ژوت ڦه نفر خدمت كه: تو پادشاه زاده قياي، ته وله قياي يا چقيه؟ نفر خدمت ژوت كه: من له قياي. پادشاه پور ژوت كه: ته وه ولي كو؟ نفر خدمت ژوت كه: من ڦه ولاف آغايام ده يو داشك لكرم، خيانم قاتي څه تاتان، څه نښين آغايام نم شهران. واي ولي څه من وزايات ده داشك. خداوند(ج) فزبند كه واي ولي څه من كو شيات. پادشاه پور ژوت ڦه نفر خدمت كه: چي ته ڦه

ولأف ده دأشك لكرت؟ نفر خدمت ژوت كه: من و ولي جانده جواني قيات. تاتانم شته كه: ته اگر ژه ولأف بيزار اي، أس قاتي ژه ماخ، يا ژه اماخ بيزار اي، اى قاتي ژه ولأف. زه مجبور شيم فه ولأف لكرم ده دأشك، آغاي قاتي ژه تاتان، ژه نپنين. پادشاه پوران شته فه نفر خدمت كه: وبس فه ولأف كه ويني، قزاني يا چقراني؟ وه نفر خدمت ژوت كه: زه فه ولأف كو ايدير پراوم؟ پادشاه پوران شته فه نفر خدمت كه: تو جانده به خاري وه زمت وه روت تير شي، مغز سار شته آب شي. تو فه ولأف اگر ويني، چقراني! نفر خدمت ژوت كه: شتي چاره كنم؟ ار چي كه نسيب فرمي، قاو ويني. پادشاه پوران خيشكه فه دريشي ژه خسران، وستاي نه نفر خدمتان ده ايدر. شته كه: اي نفر خدمت، زه وه وله نه ته! نفر خدمت حيران وزاي كه: اي خدا! شتي سري لاري! پادشاه پور ژيه ده غراي، خشييه زار زار كه: الهي شكر كه من لايق وله فيه كه فه من صاحبي كر. پادشاه پور وشكاي، نه جهود لغدين بايه ده پوسر. غرقد فه دريشي، ليه پاس نه ولين: تو دريشي كن، زه بي دريشي ايم.

جهود لغدين غرقد، پاس فه دريشي آغست، وشكاي قاتي ژه شفيان شيات وره كه پادشاه. رسيات كه پادشاه نه يو آدمان مزدور نياستي. رسيات شتات كه: اي پادشاه! وشكا تا ايام نه وطنان. پادشاهان شته كه: فه من ده وطن كدي ايدير لكينده؟ پادشاه پوران شته: اي تات! اس تا ايم، خداوند (ج) مهربان است، فه ماخ لكانت ده وطن. پادشاه وشكاي قاتي ژه ولين، رواني شيات نه وطنان. شيات، رسيات ده يو خوگه، اله نياستات. وه پوران شته كه: اي تات! مه آدم كدي؟ وه تات ژوت كه: زه قاي آدم چقرانم، كييم پادشاه زاده فرمي. وه پور ژوت نه تاتان: اي تات، مه جهود لغده! وه تات خجالت شي سكاپير نه جهود لغدين.

ژه الان وشكايات، شيات ده قسر نه پادشاهان. شيات وره كه پادشاه لغده. خاقدات، پادشاه لغدين شته كه: فه ماف كو پرقيبته؟ جهود لغده ژوت كه: فه ماف ده يو شهر شيم كه پادشاه پور پايدو نه كله پزان نياستي، پادشاه نه يو آدمان مزدور نياستي، ژه وران فه ماف غرقدم، اقبزدم. پادشاه سكاپير نه زنياف خجالت شي. جهود لغدين شته كه: اي پادشاه! ته فه ماخ اقبزده، ده دأشك ميانچي لكرت، فه پور ژه ماخ جدا كرت، قدهت، يعني سبب شتي فيه كه ته فه ماخ ده دأشك لكرت؟ پادشاه زبان كوته شي سكاپير نه زنياف كه: من قاي اف لكرم ده دأشك، خياني شيم كه قاي اف قاتي قنم، فه من چمزات. جهود لغدين شته كه: خداوند (ج) مهربان است، تا اجل چرسي كديفه فكه فه چمبشك. باد جهود لغده شي وره كه وه وله. وه ولين شته كه: اي پادشاه زاده! تو كو قياي؟ پادشاه زادهغان شته كه: زه شيم فه برادر خوانده اقبزدم. پادشاه لغدين شته كه: برادر خوانديت كو؟ پادشاه زادهغان شته: برادر خوانده ژه من اقبزدم ده كاي. پادشاه لغدين شته كه: زه قاو مهماني كنم. پادشاه زادهغان شته: بيگه قاو مهمان كن! پادشاه لغدين قده نه خاي جايان. اله ناغن خوت. ژلان وشكايات، شيات نه ور كه پادشاه لغده. سار

پادشاه زاده شي نه ور که پادشاه، رسي وره که پادشاه که پادشاه قأتي ژه وزيران نياستي. سلام کر: اسلام عليکم، اي تات مهربان! پادشاهان شته که: اي زامای! اس، مله نبنا! پادشاه پوران شته که: من عرض لارم. پادشاهان شته که: شتي عرض لاري؟ ژا، ار چي فرمي! پادشاه پوران شته که: اي خُسُر، زه بخير روان نه وطنان، اگر اجازه دالي. پادشاهان شته: صد اجازه دالم، نه وطنان اي، سرشته کن، باد اي! وه زامايان شته که: سرشته زه شتي کنم، زه مسافر، ژه من شتي سرشته فرمي؟ پادشاهان شته فه وزير که: وزير، تو اي قاتي ژه من، ار چي که بکار لبت، دال! وزيران شته که: زامای، وشکا تا ايام. پادشاه پور وشکاي قاتي ژه وزيران شي، وزيران نايان پيسه ليه. پادشاه پوران عرفد فه دولت ژه خُسُران، شي ده خاي گاي، فه سرشته ژه خسران برابر کر. ژلان شي وره که پادشاه لغده. فه پادشاه لغده شته که: اي پادشاه لغد! وشکا تا ايام. پادشاه لغدين شته که: زه اجازه ژه تاتانم عرفم، باد اس تا ايام. پادشاه لغده شي وره که وه تات. فه تات شته که: اي تات! فه من وه شفي ژوت که اس تا ايام، تو اجازه دالي يا چدالي؟ پادشاه ژوت که: اي لغد! بدر اي، قاتي ژه شفيان ژه من طرفان اجازه است. نه لغدين جانده سامان ليه، فه لغده پادشاهان رخسته کر. پادشاه لغده شي وره که شفي. وه شفيان شته که: پادشاه لغد! ژه تاتانت اجازه عرفدت؟ پادشاه لغدين شته که: شيم ژه تاتانم، اجازه عرفدم. وپس اس تا ايام. پادشاه پور وشکاي. پادشاهان شته: نفر قاتي فني يا چفني؟ وه زامايان شته که: نفر نامن ضرور بکار است. پادشاهان نه زامايان نفر ليه. فه زامای رخست کر، ژلان حرکات کرات، شيات ده يو داشک.

اله خشاوه وزايات، سار ژل وشکايات، شيات ده يو پادشاهي. پادشاهان فه وزير شته که: اي وزير، مای پادشاه زاده غي کو فني؟ تو اي، قاي اف پرسا که: ماف کو اياف؟ پادشاه زاده غاف شتات که: ماخ سيل قيام. وپس نه وطنان ايام. وزيران شته که: ماف بيگه نامن مهماني. پادشاه زاده غاف فه وزير شتات: اچکو تکليف چکن، که ماخ جانده پخفتيام. وزيران شته که: ماف ده شهر نامن مهماني آغاياف چرگ ژم شهران ناخردغي اياف؟ ياف شتات: پروا چش. وزيران شته که: یک ساعت زه نه ماف ناغن تمام کنم. باد فه ماف رخصتي کنم. وزير شي ناياف ناغن تيار کر، قاي اف طلوي، فد، ليه ناغن. پادشاهان فه وزير شته که: اي وزير! ناغن ليبت؟ وپس ناياف شتيغه دير ام دالي؟ وزيران شته: اي پادشاه! يختيار آخايکانت. تو ار چي که دالي، ناياف اجازه دال تا زه دالم. پادشاهان شته: ناياف خرچ راه دال. وزير شي، افر ناياف فه خرچ راه شان ليه، شته که: ماف ده ماخ وطن مهماني قيام. مه نه ماف، ماف قم ده پانده خرچ کنيت، ابيت! پادشاه زاده غاف شتات که: اي وزير! نه ته ماخ جانده تکليف ايکرام. وزيران شته: ماف مهماني نامن قيام. دم شهر ماف کله قيام که وپس نامن تکليف

شيبي. پادشاه زاده غاف شتات كه: ماخ رخصتي ڙه ته اڀيران كه ماخ جاند پخفتيام، ايام. وزيران شته كه: پنايفان به خدا، ابيت نه خاي جايان فان. پادشاه زاده غي وشكايات ڙل، رخصتي شيات.

شيأت نه خيمه غان. خشاوه اله تيره شي، سار ڙل وشكايات، حرڪات كرات، شيأت نه خاي وطن ان. رسيات ده اڀادشاهي كه وره مردم پا كڙه شيبي. پادشاه اله رسي، شي ده خاي جاي، نياست. ڦه مردم جمعي كر، شته كه: اي مردم! ماف چي سارگرداني، پري شاني شياف؟ مردمان شته كه: بيسري شيام، ار كو پري شاني، لالواني شيام. پادشاه ان شته كه: وپس اسيت، ار كه به جاي اخايكان ننييت. مردم جمعي شيات، آغايات، ار كه ده خاي جاي نياستات. پادشاه شي ده خاي جاي نياست. جهود لغدين خيشگه ڦه دريشي ڙه خسران وستاي نه شفيان ده اڀير، شته: پادشاه بچه، ته كه ڦه ماخ ده داشك لكرت، وپس خداوند(ج) ان ڦه ماخ چڱبڙه. وپس عرفا ڦه درشيافت، مه پادشاه لغده و وله بيت كه سكاڀير نامن امانته لكرغت ڦيه، مه پادشاه لغده ڙه من طرفان نه ته بخششه. تا وپس له ولي ڦيات، وپس بنراي شيات. اڀادشاهي نه ته مبارك فرمي. جهود لغدين ڦه پادشاه لغده نكاح به كر، ليه نه شفيان. پادشاه لغدين شته كه: ته ڦه خسر پادشاه بچه جوړ كر بيت ڦيه، تو خياني ڙنكه ڦي اي. ته شتت كه: من بيارخوانده لارم، به نه ته شفي ڦيي. جهود لغدين شته: پادشاه لغدا! مه نامن ام شفي، نه ته ام شفي. پادشاه لغدين شته: نسيب ڙه من ناي پادشاه پوران ڦيي. پادشاه پوران ڦه پادشاه لغده نكاح به كر، ڦه تات شته كه: اي تات! تو وپس ده تخت نياستاي، اڀادشاهي مبارك فرمي! تو وپس خيرات دال نه مردمان، ته سارگرداني پري شاني لشكت. پادشاه ان ڦه مردم جمعي كر، نه مردمان خيرات ليه، ڦه مردم شته كه: يو دعا نيك كنيت كه زه بڼدگا مسافر پري شان ڦيام، وپس به وطن اخايكان آغايام. مردمان خيرات خورات، دعا كرات، وشكايات، شتات: اڀادشاهي نه ته مبارك فرمي.

بازرگان پور و سفر پري غه

يؤ بازرگانان پور فيه. خيائي مؤسفيد فيه. يه به رضاي خداوند(ج) مره. ايان پور رزگياغا فيه، چهارده ساله شي. يه به بازرگاني شي قازه تات انديوالاف. داشكي ژيه سرمنزلاي تاي کر، تاده يؤ چنار رسي. فه بار و کالش ته کر. نظر دريه سر نه چناران، يؤ دمبوره وره، فه کافشاف خيشکه، نغر. فه دمبوره غرقد خاقد. عضاي دمبوره ژه طلان، نقره غان کؤکه ايکرغه فيه. يان وه اندويوالي شي فيه نه لامين نه ناغن خوراوان. يان زوننگاکان وره بنا کر دمبوره ژيا. شتي فه ژيکه وه مردم فيه سکاڤيرنه زوننگاکان آغايات. يؤ مؤسفيد که آغاي، ژه لره غان بانه کر، بنا کر فه خشيا. شته: يه دمبوره ژه من پوران فيه. وه من پور مره. وپس ته به جاي نامن پوران، فرمي. فرزند فرمي. يان زوننگاکان شته: زه نه ته فرزند، تو نامن تات فرمي. مؤسفيدان شته فه پور که: شتي لاري؟ يان شته: زه بازرگاني روان استم. مال لارم. يان شته: فه مالت زه يکي را چهار پلارم، ده ماه هفت هزار روپيه فه تنخايت دالم. تو نبنا قازه من. زوننگاکان شته که: خوب انديواليش آغايات. وشکايات باري کرات. فه زوننگا شتات: وشکا تا باري کنام. يان زوننگاکان شته: زه قازه ماف چايم، من مله تات لارم. زه قازه تاتانم نبنم، يکي را چهار فه مالم پلبرد. ده ماهي هفت هزار تنخا نامن ديلد. وه امرآياف شتات: غاشي. فاي قد نه دوکانان، ده دوکان نلگېفده. وه امرآي شيات. نه بازرگانيان. يان غرقد فه دمبوره، بنا کر فه ژيا. شتيغه ژي که آدمي ده لامه فيات، سکاڤير نايان آغايات. ار روز اگر وه ايان تات که صد پلبرد فيه، وپس نه پنج صدان وشکاي.

يک ماه دايان دوکان بازرگان پور نياست. يک ماه و يؤ ميين که شي، باد ژه خفتن ان مالمين پيه کؤچه بازارغان، له ديوي آغايات. يان زوننگاکان له الکيني سکاڤيرش فيات. وژر که له ديوي آغايات: و!! وه کاي ام! ياي وپس فمن خرات. وپس په زه شتي کنم؟ روږرو نايان آغايات، يه بي هوش شي، يک اش پختن يه بي هوش فيه، باد يه به هوش آغاي. وژر که ژايان گياشکيي. يان شته که: يا الهي! ياي فه کييم دوکان فه کؤ دات! زه دبال ناي اف ايم، وژرم که ژه کاي دوکانان ترفات. بدر شي پيه له ز اخماف مصافه دبال نه ديواف. فه بازار خلاص کرات، نغرات ده داشک، بدري شيات، يه زنگا ژه دبالان شي، ده يؤ خبي رسي. ياي ديوي داي خبي گبي شيات. يه زوننگا سکه يؤ کوبکه نياست، جاند وژر که ياي ديوي چنغرات. يه بدر شي دبال نه ديواف، رسي داو جاي که ياي ديوي گبي شي فيه. که اله يان يؤ غار لشک. يان شته: خا، فمن خداوند(ج) ان ژاياف گيران خلاص ايکري. زه شتي دبال ناياف زغوم؟ ژل چغفد، آفده پيه پل آغاي اله فربنده. شته: ژه مېران بېند بي غيرتي چېش. تا زه چايم درون ده غار، چوژرم که يه اله شتي فرمي. چغفد آغاي قريب نه غاران، رسي سرده غار. بسم الله

الرحمن الرحيم. شته: آخشه پيه پل درون ده غار. سر نشيب ده غار بدر شي. وژر كه درون ژه غاران يو روشني پيدا شي. يا الهي! شته: مه شتي فرمي؟ له پالي تا دريه نمېځده فه پوسر، وژر كه يو پري زاده گختغه پوسر نوبشتا. كه يان لشك يه بي هوش شي. مألين ژه سولانان چاست. سكاپير نه پري زادين، له جاي يان وه پوسر فچشك، يو جاي وه لاست زخي شي. سفز پري غه اېته غه ژه جاي ان وشكاي، دوا افر ده پوسر نايان سېځده. و ده لاست نايان ژيه، نايان دارو ليه، به هوش آغاي. شته: پادشاه بچه فرمي يا فقير بچه فرمي، ژه ملان لرا كه نيأت وه ديوي يو تکه ايكنات. بازركان پوران شته كه: اي سفز پري! من ژه خداوند(ج) ان مراد طلوم، كه زه فته ده خوښ وينم. وېس فته خداوند(ج) ان ده بيداري رسېنده غه. خون مكان بخشش نه ته. زه شته كناره چايم، اختيارات كه مزي يا لکني. اختيار به دست تكان. سفز پري غين شته خا: وشك تا ايام. ژلان وشكاي ات. بازركان پور لغاي پيره، سفز پري غه ژه دبالان، نغرات ژه غاران. ده مايدان كه نغرات، يان فه فرگه نه خسران دريه ده پوسر نه پري زادين. غرقد پيه لاست، بدري شيأت. رسيأت ده دوكان، كه اله وه الكيني گفات ژي، اقبلي لغايات ده دوكان. فه لفر ايكرات، اله نياستات. بازركان پوران آهي سر خيشكه. سفز پري غين شته كه: ژه من بدره كفه لشكغت كه زه ده الگأخهيت ته آهي سر خشي؟ آدم خاكيان بيندژي وه اعتبارش! بازركان پوران شته كه: اي ديوانه تو شتي خبره استاي كه من ده دلم شتي فرمي؟ وېس اگر زه نه ته نه روي ان فارم، قاتي شته نلغم، يا مه ده روز آخرت زه جواب ليا چكركنم. سفز پري غين شته: خدايا، اي ديوانه! تو دقت چخر، ارچي كه ده دلت فرمي تو نامن ژا كه زه نه ته رسانم. يان شته كه: وېس اگر زه مله ملای افازم فه من مزات، فته فئات. سفز پري غين شته كه: يك دم پس فه چاماف نمگا، كه من شتم باد اله اي كن. ارچي كه مقصد ده دلت فرمي، اي. يان فه چاماف نمشك، يك ساعت يان وه چامي نمشكغغي قيات. باد مؤژېځده، كه يان اله اي كر فه چاماف. بنراي مؤسفيدي پيداي شيأت درون داي دوكان. سفز پري غين شته كه: كله نكاح اي؟ وان شته كه: وېس ژي! اله دستي به امر خداوند(ج) نكاح كرات. سفز پري غين شته كه: يو تا فه چاماف نمگا! يان نمشك. پس قاي مؤژېځده، پس يان اله اي كر، وژر كه يو سفز پري غه است، ايدير كديفه چش. شكريت خداوند(ج) غان به جا افېزده. سفز پري غين شته: وشك تا درايم فه نويلاف. يه بازركان پور وشكاي. دريات فه نويلاف، اله نواستات. آفده خشاوي ياي شب روز بي هوشي قيات. ژه حال اخاكانان خبري چقيات. پاس ژوان كه خبري شيأت، كه ميرا ژيي. اېته غي وشكايات. بازركان پوران افان آهي سر خيشكه. سفز پري غين شته: اي ديوانه! تو چي الخ كني؟ داو ميين ژي فته خبر كرم كه آهي سر چخش. شتي فه كه ده دلت فرمي، نامن ژا. يان بازركان پوران شته: مه دوكان ژه من چش، مه ژه ايدير آدمان. وېس اگر ايست، ژوت اله كن فه لفر، زه باد فته شتي ايكنم كو جايه كنم؟ واي شته كه: اي سكاپير نه نجاران يو صندوق فرمايش دال. جوړ كيند، فاو غرقا، اس. فه من درون ده صندوق دراى.

ڦه سر قلف كن، باد ڦه دمبور هيت غرقا، دي ساعت تيري كن تا ار كله كه ريمده يت. كه خشاوه شي ڦه صندوق اله كن، زه و تو نلقام، كش كنالم، بايام، ساعت مان تيري. يه بدرشي نه صندوقان سكاپير نه نجاران، ڦاو جيفته كه يو فرمايشي صندوق تيژا كه به قيمت هفت صد روپيه فرمي. كه ياوگه ده درون درايي، چنيرد. نجاران ڦاي تغد، تيار كر به قيمت هفت صد روپيه نايمان ڦاي صندوق ليه. يان غرقد بدرشي. رسي ده دوكان، وره ڦاي وستاي. سفز پري غه وشكاي، ڦه ابريشم مين كړپه فرشاديه، ديزده، ژيه ده صندوق، سكه سر نواست. سر ژه صندوقان قلف كر، وه شفيان غرقد ڦه دمبوره، بناكر ڦه نخشاف شتا كه: سفز پري غه درون ده صندوق ام خوشه اي. يه روز ژايمان تير شي.

پس ژه ده روزان، وه امر ايش كه به بازارگاني ڦيات، آغايات. ده لقر رسيات، لق لقبذات، كه بازارگان پوران شته: تو كدي! و اف شتات كه: ماخ انديوالييت كه شيام ڦيه پيه فن آغايلم. اله كن ڦه لقر، تا ماخ اسام. يه بازارگان پور وشكاي، اله كر ڦه لقر، ياي لغايات نياستات، نايف چاي اقر ناغن اقر. يو تا فان چاي اقر. چاي خورات، شيات ده يو كوته، نواستات. سار وشكايات چاي خورات، شيات سكاپير ناوان شتات كه: و بس كله ايام؟ وان شته كه: ده اماف لاست يو صندوق، ده درون جاند نازك چيز است. ڦاو شكرم. ڦاو به خوبي به نغزي بيبييت نه نېنينم، رسانيت. ژاين كه ڦه آخسه كوته غاف اله اي ايكيڼد، داو كه نه آڦده غان وستي. يو پاكيزه كړپه سكه سر سكه صندوق لغېڼد. ده روز كه گياشك زه اسم، انشالله.